

දෙලොව ජය ගෙන චීරයයි

පිටු අංක 40

උත්සාහයෙන් වරයාගෙන් පිවිසිය ජයගත්තට
වෙර දරනා පිත්වත්ත දු සුඟන් උදෙසා...

ශ්‍රී බුද්ධ වර්ෂ 2562
ව්‍යවහාර වර්ෂ 2018
ජනවාරි, පෙබරවාරි, මාර්තු

කොසඹෑ නුවර
රණ්ඩු දඩර කළ හික්ෂුන්ගේ
කථා වස්තුව

පිටු අංක 12

සෙනෙගෙබර
ආමන්ත්‍රණය

පිටු අංක 24

සබ්හි සුත්‍රය

පිටු අංක 20

වණ්ණපට් ජාතකය

පිටු අංක 33

තිර්මාණ ඉසව්ව

පිටු අංක 49

පිරිතේ ආතිශංස

පිටු අංක 51

මහා කාරුඛික වූ ප්‍රඥාවෙන් අශ්‍රේෂ්ඨවර වූ සිය+ දෙශ්‍රී තිසුන් හට
සීලික්තියේ මාර්ගය සීවර කළ ශ්‍රීමත් සුගත තරාගත ගෞතම සඬමා
සඬබුඤ්ඤ රජාණන් වහන්සේට අපගේ නමස්කාරය ශ්‍රේවා ඊ

මහමෙව්නාව භාවනා අසපු සංචිතයේත්, ශ්‍රද්ධා මාධ්‍ය ජාලයේත්
නිර්මාතෘවර සහ ප්‍රධාන අනුශාසක
අතිපූජනීය කිරිඳිත්ගොඩ ඤාණානන්ද ස්වාමීන් වහන්සේ.

**ශ්‍රද්ධා අධ්‍යාපන ශිෂ්‍යත්ව පුණ්‍ය ව්‍යාපෘතිය සඳහා සෙනෙහසින්
අවවාද අනුශාසනා කරමින් අප හට නිරතුරු මග පෙන්වන
අපගේ ගුරුදේවෝත්තම කල්‍යාණමිත්‍ර
පින්වත් ලොකු ස්වාමීන් වහන්සේට අපගේ නමස්කාරය වේවා !**

ශ්‍රද්ධා රූපවාහිනිය

369, හේවාගම, කඩුවෙල.

දුරකථන : 0112 571 471

ෆැක්ස් : 0112 548 400

ඊ මේල් : info@shraddha.lk

වෙබ් : www.shraddha.lk

අනේක දුක් කම්කටොලු මැද
 උපයාගත් මුදල් තුටු සිතින් ම
 ජීවිතය ජය ගන්නට වෙර දරන
 දූෂයේ දු දරුවන්ට
 මහත් සෙනෙහසින් දැයාද කරන
 දැයාධර කපකරු මව්පියවරුන් සියලු දෙනා ද
 අනේක දුක් කම්කටොලු මැද
 ගුණයෙන් හුවනින් පිරිපුන් අනාගතයකට
 පෙරමො තනන ශ්‍රද්ධා අධ්‍යාපන ශිෂ්‍යත්වලාභී
 පින්වත් දරුවන් සියලු දෙනා ද
 හිදුක් වෙත්වා ! නිරෝගී වෙත්වා ! සුවපත් වෙත්වා !
 දුර්ලභව ලද මහිසේ ජීවිතය
 නිමවන්නට මත්තෙන් ඉතා සුවසේ ම
 උතුම් චතුරාර්ය සත්‍ය ධර්මය අවබෝධ කොට
 මේ දුක්ඛිත සසර ගමනින්
 නිදහස් වීමේ වාසනාව ලබන්නවා!

අළුදෙනියේ සුබෝධී ස්වාමීන් වහන්සේ.
ව්‍යවහාරික වර්ෂ 2018ක් වූ අප්‍රේල් මස 03 වැනි දින දී ය.

නමෝ බුද්ධිය !!!

දයාබර දුවේ, පුතේ,

අපි කවුරුත් ආදරයෙන් සරණ ගියපු සම්මා සම්බුදුරජාණන් වහන්සේගේ පිරිනිවන්පෑමෙන් පසුව අවුරුදු 2562ක් ගත ව උදු වන වෙසක් පුන් පොහොය ශී මේ ච්ඡඹෙන්නේ. දවසින් දවස අපි සම්බුදුරජාණන් වහන්සේ ජීවමාන ව වැඩ සිටි සුන්දර යුගයෙන් අපත් වෙනවා. නමුත්... කාල පරාසය ලෙසින් සලකා බලද්දී අපත් වනවා වුණත්, සම්බුදුරජාණන් වහන්සේගෙන් අපත් නො වී වාසය කරන්න තවම අපට පුළුවන්කම තියෙනවා. උන්වහන්සේ මුළුමනත් ලොවට කරුණාවෙන්, අනුකම්පාවෙන් දේශනා කොට වදාළ උතුම් සද්ධර්මය පුරුදු පුහුණු කරමින් ගුණධර්ම දියුණු කිරීම ශී වයට කළ යුත්තේ. දුවේ පුතේ, ඔබත් අපත් උපතින් ම, සම්බුදුරජාණන් වහන්සේගේ දහම සුරක්ෂිත කළ ලක්දිව වැසියන් වූ නිසා ගුණදහමින් වැඩෙමින් ශාස්තෘන් වහන්සේට සමීප වන්නට අප හැමෝටම පුදුමාකාර වාසනාවක් උරුම වුණා. අප ධර්මය ම පුරුදු කරනවා නම්, සම්බුදුරජාණන් වහන්සේගේ වචනයට කීකරු ව යහපත් දේ ම කරනවා නම් උන්වහන්සේගෙන් අප අපත් කරන්නට මේ දෙව් මිනිස් ලෝකයේ කිසිවෙකුට හැකි නොවන ආකාරයෙන් සැබෑ ම බුද්ධ ශ්‍රාවකයන් වන්නට පුළුවනි. “අපි බෞද්ධ” කියා හඬ නගා කීමෙන් වය සිදු වන්නේ නැහැ. මේ උතුම් සරණ ධර්මය, ප්‍රතිපත්ති තුළින් රැක ගත යුතු මහානීය උරුමයක්.

පසුගිය මාර්තු මාසයේ අපේ රටේ ප්‍රදේශ කිහිපයක ජන වර්ග දෙකොටසක් අතර ප්‍රචණ්ඩකාරී හැසිරීම් සිදු වූ ආකාරය වාර්තා

වුණා. ඔබ සියලු දෙනා ම ඒ ගැන අසන්නට, දකින්නට ඇති. ඇතැම් විට ඒ ඔබ වාසය කරන ප්‍රදේශ ම වන්නටත් ඇති. දුවේ පුතේ, ජාතිය වෙනුවෙන් කියා සිදුකළත්... ආගම වෙනුවෙන් කියා සිදු කළත්... අන්‍යයන් තුළ බිය තැනිගැනීම උපදවමින්, දේපළ හිවාස සහ වටිනා මිනිස් ජීවිත හානි කරමින්, තරහ වෛරය පළිගැනීම මුල් කරගෙන කටයුතු කිරීම කිසිසේත් ම සම්බුදුරජාණන් වහන්සේ අනුදැන වදාළ මාර්ගය නෙවෙයි. ච්චැනි දේ කරන්නට කරන්නට සිදු වන්නේ අප සම්බුදුරජාණන් වහන්සේගේ ශ්‍රාවකයන් කියා කියන්නට නුසුදුස්සන් වීම පමණයි.

පින්වත් දරුවනි අප ඉතා අවධිමත්ව මේ ප්‍රශ්න ගැටලු දෙස බැලිය යුතුයි. අපගේ වරද අපගේ වරද ලෙසත් ඔවුන්ගේ වරද ඔවුන්ගේ වරද ලෙසත් අප දැකිය යුතුයි. අපගේ ශ්‍රේෂ්ඨ ඉතිහාසය, අපගේ උරුමය පිළිබඳව අප සංසිඳීමෙන් යුතුව කල්පනා කොට අසහාය සාම සංදේශය ගැන කියවෙන ඒ සොඳුරු බුද්ධ ශාසනය ලොව අනාගත පරපුරට සුරක්ෂිත කොට තැබීමේ උත්තරීතර වගකීම අප සතු බව සිහි කළ යුතුයි.

අප තුල ඇති දුර්වලතා හඳුනාගෙන ඒ අවගුණයන් ඉතා ඉක්මනින්ම දුරුකරගනිමු. අසමඟිකම් බැහැර කොට උත්සාහ වීර්යයෙන් යුතුව ස්වෝත්සාහයෙන් නැඟී සිටීමේ අගය, වටිනාකම තේරුම් ගනිමු. ච්චිට අපට අතීතයෙන් උරුම වූ ශ්‍රේෂ්ඨ ලාභය අනාගතය වෙත දායාද කිරීමට හැකි වනු නොඅනුමානයයි.

මේ චළඹෙන උතුම් වෙසක් පුන් පොහෝ දිනයේ පිරිපුන් ගුණදහමින් ජීවිතය සොඳුරුතම ජයග්‍රහණයන් කරා ගෙන යමින් සැබෑ ම සම්බුදු ශ්‍රාවකයන් වන්නට, උතුම් සරණා ධර්මය පණ මෙන්

රැක ගන්නට ඔබත් අධිෂ්ඨාන කර ගන්න. කාලයෙන් අතට යන්නට
සිදු වුව ද ගුණයෙන් අපගේ ශාස්තෘන් වහන්සේ වෙත සමීප වන්නට
ඔබට තෙරුවන් ආශීර්වාදය වේවා!!!

තෙරුවන් සරණයි!

මෙයට,

ගෞතම බුදුසසුන තුළ

මෙත් සිතින්,

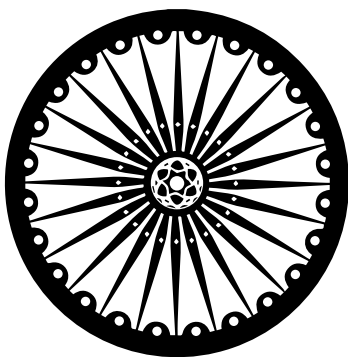
පූජ්‍ය අච්චෙනියේ සුබෝධී ස්වාමීන් වහන්සේ.

ගරු අනුශාසක - ශ්‍රද්ධා මාධ්‍ය ජාලය.

පටුන

01. කොසඹෑ නුවර රණ්ඩු දඹර කළ හික්ෂුන්ගේ කථා වස්තුව	12
02. සබ්භි සූත්‍රය	20
03. සෙනෙහෙඹර ආමන්ත්‍රණය	24
04. වණ්ණපථ ජාතකය	33
05. දෙලොව ජය ගෙනෙන වීරයය	40
06. නිර්මාණ ඉසව්ව	49
07. පිරිතේ ආනිශංස	51

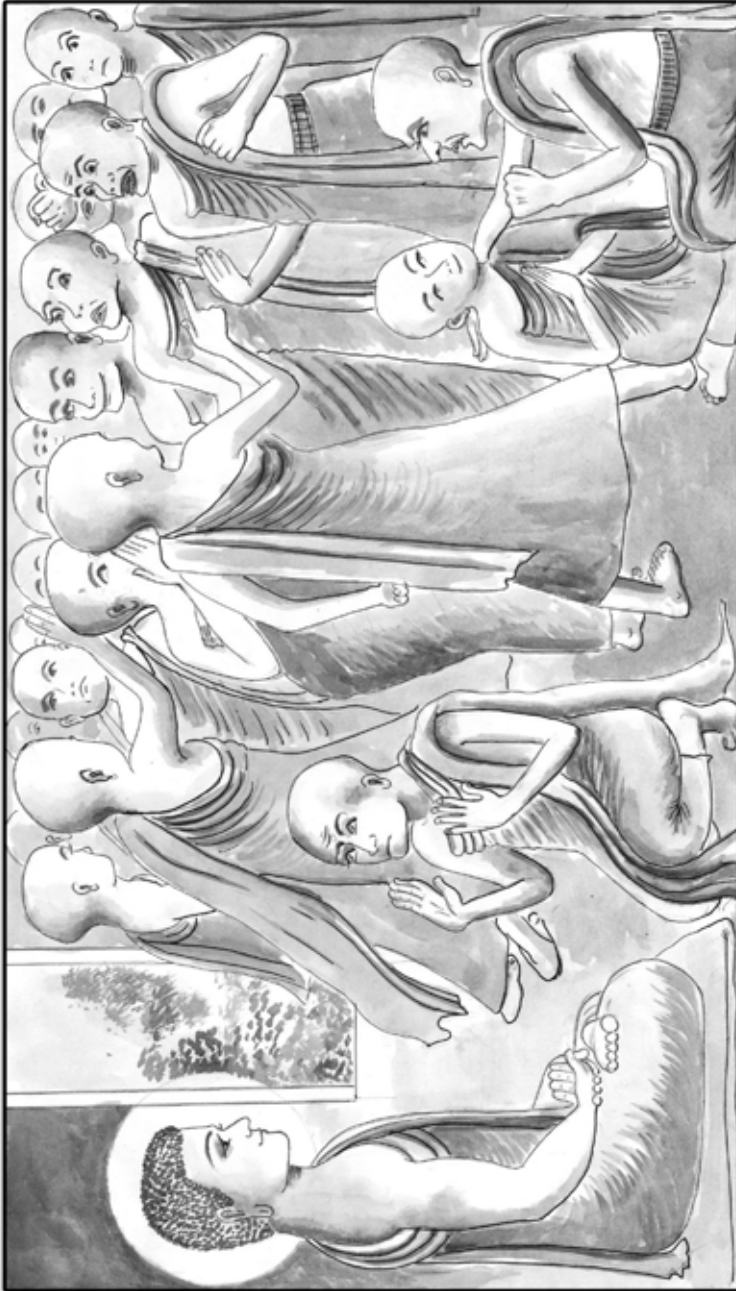

අමා දුම්රස වෛගෙන විස්තරාර්ථ

ධර්ම පද්ධතිය

(යමක වර්ගය)

පූජ්‍යපාද කිරිඳිගොඩ ආචාර්යවරයාණන්ගේ
ස්වාමීන් වහන්සේ

සංඝයාගේ සමග්‍රීය පිණිස යමෙක් කටයුතු කරයි නම් කල්පයක් සුභති සැප විඳි..

නමෝ තස්ස භගවතෝ අරහතෝ සම්මාසම්බුද්ධස්ස
ඒ භාග්‍යවත් අරහත් සම්මා සම්බුදුරජාණන් වහන්සේට නමස්කාර වේවා!

කොසමෑ නුවර රණ්ඩු දඹර කළ හික්කුන්ගේ කථා වස්තුව

“රණ්ඩු දඹරවලින් වැනසෙන්නේ ඒ උදවිය ම ධව බොහෝ දෙනෙක් දන්නේ නැහැ.”

පින්වතුනේ, පින්වත් දරුවනේ, බුදුරජාණන් වහන්සේ නමක් පහළ වන්නේ චතුරාර්ය සත්‍ය ධර්මය කියා දීම පිණිස යි. ඒ චතුරාර්ය සත්‍ය ධර්මය අවබෝධ නොකළ නිසා ම යි අපි සියලු දෙනාටම මේ ඉපදෙන මැරෙන සංසාරයෙන් චිතෙර වෙන්නට බැරව සිටින්නේ. චතුරාර්ය සත්‍යය ධර්මය අවබෝධ නොකළ සියලු දෙනා ම සතර අපායෙන් නිදහස් වෙලා නැහැ. ඒ නිසා ඒ අනතුර චතුරාර්ය සත්‍යය අවබෝධ නොකළ හැමෝට ම තියෙනවා. මේ භයානක සංසාරයෙන් චිතෙර කරවන ධර්මය බුදුරජාණන් වහන්සේ නමක් පහළ වෙලා ලෝක සත්වයා හට කියා දෙන කොට බුද්ධිමත් මිනිසුන් විතරක් ඒ ධර්මයට අනුමිකන් දෙනවා. ඒ ධර්මයෙහි හැසිරෙනවා. ඒ ධර්මය අවබෝධ කරගන්නවා. සතර අපායෙන් නිදහස් වෙනවා. සංසාරයෙන් චිතෙර වෙනවා. නමුත් බුද්ධිමත් නැති කෙනා කොතරම් පිරිසිදු අදහසින් පැවිදි වුණත්, බුද්ධිමත් නැතිකම නිසාම ඒ මූලික අරමුණෙන් බැහැර වෙනවා. ලාභසත්කාර කීර්ති ප්‍රශංසාවලට හසුවෙනවා. සමාජ තත්ත්වය ලබාගැනීමේ ආශාවෙන් නොමඟ යනවා. අන්තිමේ දී ඔවුන්ට චතුරාර්ය සත්‍යය ධර්මය ම යි අහිමි වෙන්නේ.

ඉතින් බුදුරජාණන් වහන්සේ ජීවමානව වැඩසිටින කාලෙදීත් චතුරාර්ය සත්‍යය ධර්මය අවබෝධ කරන අදහසින් පැවිදි වූ පිරිස අතරේ ඔය කොටස් දෙකම හිටියා. තමා තමන් ම පිළිසරණ කරගෙන අනුන් කළ නොකළ දේ ගැන නොව, තමා කළ නොකළ දේ ගැන සොයා බලමින් තමාගේ යහපත සලසා ගෙන පැවිදි ජීවිතය සාර්ථක කරගත් උතුම් ස්වාමීන් වහන්සේලා බොහෝ දෙනෙක් වැඩසිටියා. නමුත් සුළු සුළු කරැණුවලට ආරවුල් හදාගෙන වෛර බැඳගෙන දුර නොබලා වැඩ කළ නොහික්මුණු ආධිමිඛරකාර හික්කුන් වහන්සේලා

වකලත් සිටියා. බුදුරජාණන් වැඩසිටිද්දී පවා ඒ භික්ෂුන් වහන්සේලාට තමන්ගේ සිතේ ඇතිවෙන දුෂ්ටකම හඳුනාගන්නට බැරව ගියා. බුදු බණාවත් අවනත වුණේ නැහැ. ඉතින් ඒ නිසාම ඔවුන් ලොකු අවුලක් හදාගත්තා. ඒක වුණේ මෙහෙම යි.

කොසඹෑ නුවර ශෝඡිත කියලා මහා ධනවත් සිටුවරයෙක් සිටියා. ඔහු විශාල මුදලක් වියදම් කරලා භික්ෂුන් වහන්සේලා දහස් නමකට වැඩසිටින්න පුළුවන් විහාරයක් කරවලා බුදු සසුනට පූජා කළා. ඒ විහාරය හැඳින්වුයේ 'ශෝඡිතාරාමය' යන නමින්. අන්න ඒ විහාරයෙහි වැඩසිටි ස්වාමීන් වහන්සේලා අතර පන්සිය නමක් විනය පුරුදු කළා. පන්සිය නමක් ධර්මය පුරුදු කළා.

එක් දිනක් ඒ ධර්මධර භික්ෂුන්ගේ නායක ස්වාමීන් වහන්සේ අමතක වීමකින් වැසිකිළි බඳුනේ වතුර ඉවත් නොකොට ස්වල්පයක් භාජනයේ තිබිය දී වැඩම කළා. ඇත්තෙන් ම ඒක සුළු දෙයක්. සුළුවෙන් විසඳාගන්න තිබුණා. නමුත් විනයධර භික්ෂුන් වහන්සේලා විය මහා ලොකු වරදක් ලෙස, බරපතල විදිහට කතා කළා. මෙය මුල් කරගෙන දෙපිරිසම බෙදුණා. දායකයෝ බෙදුණා. නමුත් ප්‍රධාන දායක පින්වතුන් සමඟ කරන්න මහන්සි ගත්තා. ආඩම්බරකම වැඩි නිසා ඒ භික්ෂුන් සමඟ වුණේ නැහැ. සිවුරු දරාගත්තට පස්සේ බොහෝ දෙනෙක් ඕනෑවටත් වඩා හිතට ගන්නවා. කාගෙවත් බසකට අවනත නෑ. විබඳු හිස් පුරුෂයන් තමන් ගැන හිතන්නේ මහා ලොකුවට. මෙතැන දී වුණෙත් ඒක ම යි. අන්තිමේ දී බුදුරජාණන් වහන්සේ තුන්වතාවක් ම වැඩම කරලා සමඟ වෙන් කියලා කරුණාවෙන් අවවාද කළා. දිසිති කෝසල ජාතකයත් දේශනා කළා.

ඔන්න චිකෝමත් එක කාලෙක බරණැස් නුවර බරණැස් නමින් ධනවත් රජකෙනෙක් සිටියා. ඒ රාජධානිය කීට්ටුවෙන්ම දිසිති කෝසල නමින් ප්‍රාදේශීය රජෙක් හිටියා. ඔහු චිතරම් ධනවත් නැහැ. අර බරණැස් රජතුමා ඒ රාජ්‍යය ආක්‍රමණය කරන්න කල්පනා කළා. දිසිති කෝසල රජතුමාට මෙය සැල වුණා. රජතුමා රජකම අත්හැරලා බිසවත් සමඟ පැන ගියා. ගෙවල්වල කුලී වැඩ කරමින් ජීවත් වුණා. බරණැස් රජතුමාගේ වරපුරුෂයන්ට මේ දෙදෙනා හසු

වුණා. අත්අඩංගුවට ගත්තා. ඒ දෙදෙනාටම මරණීය දණ්ඩනය හියම වුණා. ඒ දෙන්නාගේ ගෙලෙහි රතු වදමල් මාලාවන් පැළඳෙව්වා. මළ බෙර ගසමින් විදියක් ගානේ රැගෙන ගියා. ඒ යද්දී දිඹිකිකෝසල රජතුමාගේ දිසාවු නම් එකම පුත් කුමරා ගුරුගෙදර සිට මව්පියන් සොයාගෙන එමින් සිටියා. දංගෙඩියට තම මව්පියන් රැගෙන යන විට සෙනඟ පිරාගෙන මේ පුත් කුමරා ඉදිරියට පැන්නා. දිඹිකිකෝසල රජතුමා පුත් කුමරා හඳුනාගත්තා. කෑගහලා මෙහෙම කීවා. “පුතේ දිසාවු, ළඟ නො බලන්න. දුරබලන්න” කියලා.

මේ රජතුමාට පුතෙක් ඉන්න බව කවුරුවත් දන්නේ නැහැ. ඒ හිසා වය කාටවත් තේරුනේ නැහැ. පුත් කුමරා හරිම ඥානවන්තයි. තම පියාණන්ගේ අන්තිම අවවාදය සැණෙකින් අවබෝධ වුණා. පස්සෙන් පස්සට ගිය පුත් කුමරා සෙනෙඟ අතරට වැදී නොපෙනී ගියා. රජතුමාත් බිසවත් මැරුම් කෑවා. ඔවුන්ගේ අත පය ඉරා තැන තැන එල්ලුවා. එදා රැ රහසේ පැමිණි පුත් කුමරා මිනිසුන්ට මුදල් දී මව්පියන්ගේ සිරුරු කැබලි එකතු කොට ආදාහනය කළා. ඒ පළාත අත්හැරලා පැන ගියා.

දිසාවු කුමාරයාගේ හිතේ දැන් තිබෙන්නේ එකම එක දෙයයි. එනම් මව්පියන් මැරෑ පළිය රජතුමාගෙන් ගැනීම පමණයි. මේ කුමරා හොඳින් වැඩුණා. ලස්සන පෙනුමක් ඇති වුණා. රජවාසලට සේවා පිණිස බැඳුණා. අන්තිමේ දී රජපුරුවන්ගේ සිත දිනා ගැනීමට මේ කුමරා සමත් වුණා. රජතුමාගේ හොඳම යහළුවා බවට මොහු පත් වුණා.

දිනක් පිරිස සමඟ රජතුමා දඩයම් ගියා. එදා අස්ඊය පැදෙව්වේ දිසාවු කුමාරයා විසිනුයි. පිරිසෙන් වෙන් වන පරිදි රජතුමා ඇතට අරගෙන ගියා. වනයේ අතරමං කෙරෙව්වා. රජතුමා තනිවුණා. දඩයමේ ගිය රජතුමාට හරි මහන්සියි. රජතුමයි, කුමාරයයි විතරයි දැන් ඉන්නේ. රජතුමාට හිදිමතයි. කුමාරයාගේ උකුල්ලේ හිස තබා සැතපුණා. රජතුමා මොහොතකින් හින්දට වැටුණා.

කුමාරයාට අතීත සිදුවීම් විකිහෙක මතක් වෙන්න පටන් ගත්තා. කෝපය උනුලාගන්න බැහැ. “ඔව්... දැන් මම මේ පුද්ගලයා මරලා දනවා. මගේ මව්පියන් වැනසූ මේ සතුරාව මොහොතක්වත් ජීවත් කරවිය යුතු නැහැ” කියලා හෙමිහිට කොපුවෙන් කඩුව ඇදලා ගත්තා. කඩුමිට තදින් මිරිකා ගත්තා. ඒ සැණින් ම වදා මහ පාචේ මරණය කරා යමින් සිටි තම පියාගේ අන්තිම අවවාදය රැවි පිළිරැවි දෙන්න පටන් ගත්තා. “පුතේ දීසාවු, ළඟ නොබලන්න. දුරබලන්න” කියලා. “ඔව්, මගේ පියාණෙනි, මං ළඟ බලන්නේ නෑ. දුර බලනවා ම යි.” කියලා කුමාරයා හිතුවා. කඩුව හෙමිහිට කොපුවේ දමාගත්තා. මොහොතකින් කුමාරයාට විය අමතක වුණා. ආයෙමත් වෛරය ඇති වුණා. කොපුවෙන් කඩුව ඇදලා ගත්තා. හරි පුදුමයි! පියාගේ අවවාදය පුත් කුමරාගේ හිතේ නැවතත් රැවිපිළිරැවි දුන්නා. ආයෙමත් කඩුව කොපුවේ දමා ගත්තා. තුන්වැනි වතාවත් පුත් කුමරා මේ වතාවේ නම් මරනවා ම යි කියලා කොපුවෙන් කඩුව ඇදලා ගත්තා. පියාගේ අවවාදයෙහි මනාව පිහිටි මේ බුද්ධිමත් කුමරාගේ සිතේ යළි යළිත් ඒ අවවාදය රැවිපිළිරැවි දුන්නා. අන්තිමේ දී කඩුව කොපුවේ දමා ගත් පුත් කුමරා සුසුම් හෙළන්න පටන් ගත්තා.

රජතුමා තිගැස්සිලා ඇහැරුණා. රජතුමා හොඳටම බය වෙලා. ඇස් ලොකු වෙලා.... වේගයෙන් හුස්ම ගන්නවා. “දරුවා... මං දැන් මහා භයානක භීතයක් දැක්කා. මගේ අතින් අර දීඝිතිකෝසල රජතුමාත්, විම බිසවත් මරණයට පත් වුණා. ඔවුන්ගේ පුතෙක් කඩුවක් රැගෙන මා මරන්න උත්සාහ කළා. දරුවා... මට හිතාගන්න බැහැ. මෙහෙම භීතයක් පෙනුනේ මක් නිසාද? කියලා. මට හිතාගන්න බැහැ.” දීසායු කුමරා වේගයෙන් නැගිට්ටා. කොපුවෙන් කඩුව අතට ගත්තා. රජතුමාගේ කෙස්වැටිය වමතින් අල්ලා ගත්තා. බියකරු බැල්මක් හෙළුවා. දත්කූරු සපමින් මෙහෙම කිව්වා.

“වම්බල රජතුමනි, ඒ පුත් කුමරා මම යි. මගේ මව්පියන් මැරූ පළිය ගන්නට දැන් වෙලාව පැමිණියා.” රජතුමා හොඳටම බය වුණා. වෙව්ලන්නට පටන් ගත්තා. ජීවිතදානය ඉල්ලා සිටියා. සමාව ඇයැද සිටියා. ඒ සැණින්ම පුත් කුමරාට ආයෙමත් පියාගේ අවවාදය මතක්

වුණා. පුත් කුමරා කඩුව විසි කළා. රජතුමා ඉදිරියේ වැඳ වැටුණා. සමාව ඉල්ලුවා. ජීවිතදානය ඉල්ලා සිටියා.

අන්තිමේ දී චිකිතසා ආදරයෙන් වැළඳ ගත්තා. චිකිතසා යළි කිසිදා විරුද්ධ නොවන බවට සපථ කරගත්තා. රජතුමා මාලිගාවට පැමිණ ඒ පුත් කුමරාට තම දියණිය සරණ පාවා දුන්නා. අන්තිමේ දී රජකමත් දුන්නා. අවවාදය නිතර නිතර සිහි කොට ඒ අවවාදයට අනුව කටයුතු කිරීමෙනුයි යහපත සිදුවුණේ.

මේ අයුරින් බුදුරජාණන් වහන්සේ, අවවාදයට කීකරවීම ගැන ඉතාම පැහැදිලි ලෙස කියලා දුන්නා. නමුත් ලාභසත්කාරවලින් අන්ධ වූ ඒ හික්කුන් වහන්සේලාට අඩදඹර කිරීමේ භයානකකම තේරුණේ නැහැ. එකට එක කිරීමේ භයානකකම තේරුණේ නැහැ. එක්තරා හික්කුන් බුදුරජාණන් වහන්සේ ළඟට පැමිණ මෙහෙම කිව්වා.

“ස්වාමීනි, භාග්‍යවතුන් වහන්ස, විවේකයෙන් සිටින සේක්වා! බණ භාවනාවෙන් කල් ගෙවන සේක්වා! අපි මේ ආරවුල හදාගත්තේ ප්‍රසිද්ධ වීම පිණිස යි” කියා පැවසීමට තරම් විලිඛිය නැති කරගත්තා.

මහාකාරුණික බුදුරජාණන් වහන්සේ සියල්ල හැර දමා පාරිලෝය්‍ය වනයට වැඩම කොට මහත් සැනසීමෙන් යුතුව හුදෙකලා විවේකයෙන් වැඩසිටියා. රැළෙන් වෙන් වූ ඇත් රජෙක් ද හුදෙකලාවේ සිටීමට කැමැත්තෙන් ඒ වනයේ නැවතී සිටියා. ඒ ඇත් රජුත් බුදුරජාණන් වහන්සේට ඇප උපස්ථාන කළා.

කොසමූෂ නුවර සිටි සැදැහැවත් ගිහි පින්වතුන් තුළ මහා සිත් වේදනාවක් හටගත්තා. ඔවුන් බලවත් කම්පාවට පත් වුණා. බුදුරජාණන් වහන්සේ පාරිලෝය්‍ය වනයට වැඩම කරවීම නිසා ඒ හික්කුන් කෙරෙහි අප්‍රසාදය තවත් වැඩි වුණා. ඒ ගිහි පින්වතුන් පිණිසිපාතය නොදෙන්නට කතිකා කරගත්තා. ඔවුන් සමගි වී බුදුරජාණන් වහන්සේගෙන් සමාව රැගෙන පැමිණෙන තුරා මුළු කොසමූෂ නුවර ඇවිද ගියත් ඒ හික්කුන් වහන්සේලාට පිණිසිපාතය ලැබුණේ නැහැ.

“බුදුරජාණන් වහන්සේගේ අවවාදයට හෝ වැඩිහිටි ස්වාමීන් වහන්සේලාගේ අවවාදයට නොහික්මෙන රණ්ඩු දඹර කිරීමට ම සැදී පැහැදී සිටින, දායකයින්ගේ සිත පවා අවුල් කරන තමුන්නාන්සේලාට පිණිසපාතෙ බෙදන්න මෙහෙ කවුරුවත් නෑ. බුදුරජාණන් වහන්සේ වනයට වැඩියෙන් තමුන්නාන්සේලාගේ මෙල්ල නොවන දරුණු ගතිය හිසයි. දැන්වත් මේක තේරුම් ගන්න, වඩින්න. බුදුරජාණන් වහන්සේ බැහැරකන්න. උන්වහන්සේගෙන් සාමාව ගන්න. එහෙම වුණොත් විතරයි ඔය පාත්තරේට අපි දන් පිඬක් බෙදන්නෙ.”

ගිහි පින්වතුන් කවුරුත් ඒ මතයේ දැඩිව හිටියා. ගිහි පින්වතුන්ගේ දඬුවමින් ඒ අහංකාර හික්මුණු මෙල්ල වුණා. ලාභසත්කාර නැතිවීම ගැන බිය වුණා. කම්පා වුණා. එහිසාම සමගි වෙන්න තීරණය කළා. සමගිව බුදුරජාණන් වහන්සේ ළඟට ගොස් සමාව ඉල්ලා සිටියා. ඔවුනට සමාව දී වදාළ මහාකාරුණිකයන් වහන්සේ මේ ගාථාවෙන් දහම් දෙසා වදාළා.

**පරේ ව න විජානන්ති මයමෙන්ට යමාමසේ
යේ ව තත්ට විජානන්ති තතෝ සම්මන්ති මේධගා**

**රණ්ඩු දඹරවල පැටලී - එහිම රැඳී සිටිනා විට
එයින් තමන් වැනසෙන බව - ඔවුන් දන්නෙ නෑ කිසිවිට
යමෙකුට වැටහී ගිය විට - වැනසී යන බව එයින්ම
සංසිඳිලා යනු ඇත ඒ - රණ්ඩු දඹර සැම දෙයක්ම**

පින්වතුන්, පින්වත් දරුවන්, කලකෝලාහලවල පැටලුණු කෙනෙකුට වෙන කිසි දෙයක් මතක නෑ. හොඳ නරක මතක නෑ. යහපත අයහපත මතක නෑ. කොටින්ම තමන් කවුද කියලවත් මතක නෑ. එතකොට ඔවුන් කරන්නේ සිතට එන එන දේ කරන එක විතරයි. දුර පේන්නෙ නෑ. ඒ වෙලාවට සතුරන් කරන්නේ ඒ කලකෝලාහල තව තවත් අවුස්සන එකයි. තව තවත් අවුල් කරන එකයි. නුල් පන්දුවක් පැටලෙනවා වගේ අඬදඹර කරන පිරිසත් ඔහේ පැටලෙනවා. අවසානයක් වෙන්නේ නැහැ. අන්තිමේදී එයින් විනාශ වෙන්නේ තමන් ම යි. අඬදඹරවලට මැදි වී ද්වේෂ සහගත සිතින් යුතුව සිටින කෙනා යහපත අයහපත වෙන් වශයෙන් නොදකින හිසාම කුසල්වලින්

පිරිහෙනවා. ගුණවත්කමින් පිරිහෙනවා. මනුස්සකමින් පිරිහෙනවා. සත්තු වගේ ජීවත් වෙනවා. ඔවුන් සිතන්නේ පළිගැනීමෙන් සතුටු වීම විතරයි.

චබඳු පිරිනුණු පිරිසක් අතරේ සීම, සමාධි, ප්‍රඥා ප්‍රගුණ වෙන්නේ නෑ. ධර්ම කථාව රැඳෙන්නේ නෑ. සැනසීම ඇතිවන්නේ නෑ. චිකිත්සා ගුණධර්මවලින් පිරිහිලා විනාශ වෙලා යනවා. අන්තිමේ දී අපායේ ඉපදිලා දුක් විඳින්න සිද්ධ වෙනවා.

මේ නිසා පින්වතුන්, පින්වත් දරුවන්, සමගිය පිණිස ම යි කටයුතු කළ යුත්තේ. සමාදානය පිණිසමයි කටයුතු කළ යුත්තේ. චක්කත්ච චක් සත්ච වැඩ කිරීම පිණිස ම යි කටයුතු කළ යුත්තේ. බුදුරජාණන් වහන්සේ වදාළේ ශ්‍රාවක සංඝයාගේ සමගිය සැපයක් (**සුඛා සංඝස්ස සමාග්ගි**) කියලයි. සමගි වුවන්ගේ බණ භාවනාව සැපයක් (**සමග්ගානං තපෝ සුඛෝ**) කියලයි.

යම් හෙයකින් සමගි වූ සඟ පිරිසක් බෙදීමට කටයුතු කරනවා නම්, එයින් සිදුවන්නේ ආනන්තර්ය පාපකර්මය යි. ඒ මගින් ලැබෙන කටුක විපාක විඳින්න තිබෙන්නේ කල්පයක් ආයුෂ ඇති නිරයේ ඉපදිලයි. නමුත් බිඳුණු සඟ පිරිස සමගි කරනවා මේ, ඒ මගින් ලැබෙන සැප විපාක කල්පයක් සුගතියෙහි ඉපදීම පිණිස හේතු වන බව බුදුරජාණන් වහන්සේ පෙන්වා වදාළා. චිනිසා සමගිය ම යි සැපය.

සමූහ සුන්‍යය

පින්වතුනේ, පින්වත් දරුවනේ,

අපි හැමෝම කැමතියි සතුටින් ඉන්න. නමුත්, ගොඩක් අය සතුට ලබන මාර්ගය දන්නෙ නෑ. ඒ නිසා සතුටක් වෙනුවෙන් උක් උපදින මාර්ගයේ ගමන් කරනවා. සැප ලබන මාර්ගයෙන් බැහැර වෙනවා. ඇත්තටම අපිට සැප ලැබෙන මාර්ගය ගැන කියලා දෙන්නේ සත්පුරුෂ උත්තමයන් විසින්. සත්පුරුෂ ආශ්‍රය ලබන කෙනා දියුණුවෙන් දියුණුවට පත්වෙනවා. සත්පුරුෂයන් ආශ්‍රය කරන්න ලැබීම අපේ ජීවිතයට මහා ලාභයක්. මේ කථාවෙන් කියවෙන්නේ සත්පුරුෂ ආශ්‍රය නිසා මුහුදේ ගමන් කළ හත්සීයක වෙළඳ කණ්ඩායමක් ස්වර්ගයේ ඉපදිලා සැප ලැබීම ගැන යි.

අපගේ භාග්‍යවත් බුදුරජාණන් වහන්සේ සැවැත් නුවර පේතවනාරාමයේ වැඩ වාසය කරන කාලයේ අෂ්‍ර රටවල වෙළඳුමේ යන වෙළඳ කණ්ඩායමක් වෙළඳ බඩුත් නැවක පටවාගෙන මුහුදේ යාත්‍රා කරන්න පටන් ගත්තා. මුහුදු මැද දී වේගයෙන් යන ඔවුන්ගේ නැව ගල්පරයක හැසී විශාල සිදුරක් හට ගත්තා. දැන් වෙළඳ පිරිස මරණ බයෙන් තම තමන් අදහන දෙවිවරුන්ගෙන් ජීවිතය බේරා දෙන්නැයි කන්නලව් කරන්න පටන් ගත්තා. නමුත් එක්කෙනෙක් විතරක් පැත්තකින් වාඩිවෙලා සතුටින් හිනැහෙමින් සිටින ආකාරය ඔවුන් දැක්කා.

චිතකොට වෙළඳ පිරිස ඒ කෙනා ළඟට ගිහින් ඔබතුමා බය නොවී සතුටින් ඉන්නෙ කොහොමද කියලා ඇහුවා. චිතකොට වියා කියනවා මම තෙරුවන් සරණ ගිය ශ්‍රාවකයෙක්. සිල් පද ආරක්ෂා කරනවා. මම නැවට නගින්න කලින් දැනගත්ත දීලා පින් කරගෙන ඉන්නේ. ඉතින් මම මොකටද මැරෙන්න බය වෙන්නෙ. මම මැරුණාට පස්සෙ සුගතියේ තමයි ඉපදෙන්නේ.. කියලා. ඊට පස්සෙ ඒ උපාසකතුමා අනෙක් වෙළඳ පිරිසට තෙරුවන් සරණේ වටිනාකම,

සිල් රැකීමේ ආනිශංස, පින් කිරීමෙන් ජීවිතයට ලැබෙන යහපත කියලා දන්නා. එතකොට ඒ වෙළඳ පිරිසත් අනේ අපිත් තිසරණ සහිත සීලයේ පිහිටුවන්න කියලා ඉල්ලා සිටියා. පිරිස වැඩි නිසා ඒ උපාසකතුමා ඒ වෙළඳ පිරිස සිය දෙනා බැගින් කොටස් 7 කට බෙදුවා. මුල්ම පිරිසට සිල් දෙද්දී ගොප් ඇටය දක්වා වතුර පිරැණා. දෙවන පිරිසට සිල් දෙද්දී කෙණ්ඩා දක්වා වතුර පිරැණා. මේ විදිහට ක්‍රම ක්‍රමයෙන් දණහිස දක්වා, ඉඟටිය දක්වා, පපුව දක්වා, බෙල්ල දක්වා ගිලෙනකම් එක් එක් පිරිසට සිල් දන්නා. අන්තිම පිරිසට සිල් දීලා ඉවර වෙන කොටම සියලු දෙනාම වතුරේ ගිලී මරණයට පත්වුණා.

පින්වතුනේ, පින්වත් දරුවනේ,

තෙරුවන් සරණෝ බලය හරිම පුදුමයි. ඒ කවුරුත් අපායේ ඉපදුනේ නෑ. ඒ හැමෝම දෙවියන් අතර ඉපදුණා. ඒ දෙව්වරු අතරින් මුලින් ම සිල්ගත්ත අය ගොඩාක් බබළනවා. ඒකට හේතුව තමයි ඒ අය ගොඩක් වෙලා සිල් රැකීම. අනෙක් දෙව්වරු සියය බැගින් ක්‍රමයෙන් අඩුවෙන් තමයි බබළන්නේ. අන්තිමට සිල් ගත්ත දෙව්වරු තමයි අඩුවෙන් ම බබළන්නේ. ඒකට හේතුව එයාලා ටික වේලාවක් සිල් රැකීම යි. එයාලට උපකාර කරපු සිල්වත් උපාසකතුමා ඒ හැමෝටම වඩා ආනුභාව සම්පන්න යි. මහා විශාල දිව්‍ය විමානසක් එතුමා වෙනුවෙන් මැව්ලා තිබුණා. ඉතින් ඒ දෙව්වරු කල්පනා කළා අපි හැමෝටම යහපත සැලසුනේ සත්පුරුෂ ඇසුර නිසා ම යි. අපි බුදුරජාණන් වහන්සේ ළඟට ගිහින් මේ කරුණා පවසමු කියලා, බුදුරජාණන් වහන්සේ බැහැරදකින්න පැමිණියා. එතකොට භාග්‍යවත් බුදුරජාණන් වහන්සේ මේ දේශනය වදාළා.

සබ්භි සූත්‍රය

සත්පුරුෂයන් ගැන වදාළ දෙසුම

මා හට අසන්නට ලැබුනේ මේ විදියට යි. ඒ දිනවල භාග්‍යවත් බුදුරජාණන් වහන්සේ වැඩසිටියේ සැවැත් නුවර ජේතවනය නම් වූ අනේපිඬු සිටුතුමාගේ ආරාමයේ. එදා සතුල්ලපකායික නම් වූ බොහෝ දෙව්වරු, රැය පහන් වන වේලාවේ මුළු ජේතවනය ම ඒකාලෝක

කරගෙන භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ප්‍රභට ආවා. ඇවිදින භාග්‍යවතුන් වහන්සේට වන්දනා කළා. පැත්තකින් හිටගත්තා. පැත්තකින් හිටගත් වීක් දෙවියෙක් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සමීපයේ මේ ගාථාව පැවසුවා.

සත්පුරුෂයින් සමඟ ම යි ඉන්න ඕන. සත්පුරුෂයින් සමඟ යි යාළුවෙන්න ඕන. සත්පුරුෂයින්ගේ ධර්මය දැනගත්තු කෙනාට දියුණුවක් ම යි සිද්ධ වෙන්නේ. පිරිහීමක් නම් සිද්ධ වෙන්නෙ නෑ.

චතකොට තව දෙව් කෙනෙක් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සමීපයේ මේ ගාථාව පැවසුවා.

සත්පුරුෂයින් සමඟ ම යි ඉන්න ඕන. සත්පුරුෂයින් සමඟ යි යාළුවෙන්නත් ඕන. සත්පුරුෂ ධර්මය දැනගත්තු කෙනාට ප්‍රඥාව ලැබෙනවා. වෙන දේකින් ප්‍රඥාව ලැබෙන්නේ නෑ.

චතකොට තව දෙව් කෙනෙක් භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ ගාථාව පැවසුවා.

සත්පුරුෂයින් සමඟමයි ඉන්න ඕන. සත්පුරුෂයින් සමඟ යි යාළුවෙන්නත් ඕන. සත්පුරුෂ ධර්මය දැනගත්තු කෙනාට ශෝක වෙන ජනසා මැද, ශෝක නොවී ඉන්න පුළුවනි.

චතකොට වෙන දෙව් කෙනෙක් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සමීපයේ මේ ගාථාව පැවසුවා.

සත්පුරුෂයින් සමඟ ම යි ඉන්න ඕන. සත්පුරුෂයින් සමඟ යි යාළුවෙන්නත් ඕන. සත්පුරුෂ ධර්මය දැනගත්තු කෙනා ඤාතීන් මැද බබළුවා.

චතකොට තව දෙව් කෙනෙක් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සමීපයේ මේ ගාථාව පැවසුවා. සත්පුරුෂයින් සමඟ ම යි ඉන්න ඕන. සත්පුරුෂයින් සමඟ යි යාළුවෙන්නත් ඕන. සත්පුරුෂ ධර්මය දැනගන්න උදවිය සුගතියේ උපදිනවා.

චතකොට තව දෙව් කෙනෙක් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සමීපයේ මේ ගාථාව පැවසුවා.

සත්පුරුෂයින් සමගමයි ඉන්න ඕන. සත්පුරුෂයින් සමග යි යාළුවෙන්නත් ඕන. සත්පුරුෂ ධර්මය දැනගන්න උදවිය බොහෝ කල් සැපසේ ජීවත් වෙනවා.

චිතකොට තව දෙව් කෙනෙක් භාග්‍යවතුන් වහන්සේගෙන් මෙහෙම අහුවා.

භාග්‍යවතුන් වහන්ස, කවුරු විසින්ද ඉතාම හොඳට කිව්වේ ?

භාග්‍යවතුන් වහන්සේ :

ඕය හැම දෙනෙක් ම බොහොම හොඳට කරැණු කිව්වා. චිහෙනම් මගේ අදහසත් දැන ගන්න.

සත්පුරුෂයින් සමග ම යි ඉන්න ඕන. සත්පුරුෂයින් සමග යි යාළුවෙන්නත් ඕන. සත්පුරුෂ ධර්මය දැන ගැනීම නිසා, සියලු දුකින් නිදහස් වෙනවා.

භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙය වදාළා. ඒ දෙව්වරු මේ ගැන ගොඩක් සතුටු වුණා. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට වන්දනා කළා. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ පැදකුණු කළා. චිතනම හොපෙනී ගියා.

සාදු! සාදු!! සාදු!!!

පින්වතුනේ, පින්වත් දරුවනේ,

අපගේ ජීවිතය වුණත් අසාර්ථක වෙනවා නම් වෙන්හේ අසත්පුරුෂ ඇසුර නිසා ම යි. ඒ නිසා අසත්පුරුෂ යාළුවන්, ශ්‍රේණි දුරින් ම දුරු කරන්න ඕන. අපේ ජීවිතය සාර්ථක වන්නේ සත්පුරුෂ ඇසුර නිසා ම යි. ඒ නිසා සත්පුරුෂ කලක්‍ෂාමිත්‍රයන් සමග වාසය කරන්න ඕන. චිහෙම වුණොත් අපේ ජීවිතත් සාර්ථක කරගන්න අපි හැමෝට ම වාසනාව ලැබේවි.

තෙරුවන් සරණයි..!

සෞභාග්‍ය ආරක්ෂණය

ආදරණීය දුවේ... පුතේ...

දයාබර දරුවෙහි, ජීවිතය යහපත් කර ගැනීමට, සුන්දර කර ගැනීමට ඔබ දරන උත්සහයට මහත් අස්වැසිල්ලක් ගෙන දෙන දයාබර කැපකරු දෙමාපියන් ඔබ වෙනුවෙන් චිද්‍ර තවත් සටහනක්...

තමන් බුද්ධාය !

ආදරණීය දුවේ,

ඛයා සතීපෙන් ඉන්නවා ඇති කියලා හිතනවා. බොහෝ වැඩ රාජකාරී මැද මට හිතනා ඛයාට ලියුවක ලියන්න. ඛයාගේ කැපකරු ඇමාගෙන් ලියුවක ලැබුනාම ඛයාටත් සතුටු හිතේවිනේ කියලා හිතනා. ඇයි දෙනනාම ඇයි දෙනනා ගැන වැඩි විස්තරයක් දන්නේ නැහැනේ නේද දුවේ? මහලෙවිනාටේ උතුම් ස්වාමීන් වහන්සේලා ඒ විදියේ වැඩිවිලවෙලක් හදලා තියෙන්නේ ඛයාලගේ ආරක්ෂාවටයි. ඒ නිසා ඒක ඇයි හැරේම ඇය කන්න බිනේ. ඉතින් දුවේ මට හිතනා ඛයාට දැනේ කරුණු කිහිපයක් සහ ඛයාගේ ජීවිතේ ලාස්සන කර්මාන්ත කරුණු කිහිපයක් කියලා දෙන්න. දුවේ ඇපේ රටේ බිනෑ තරම් ආර්ථික ඇපැහැසුකම් ඇති දරුවන් ඉන්නවා. ඛයාට හිතලා තියෙනවාද ඇයි ඒත් ඛයාට මේ විදියට කැපකරු දෙමව්පියන් ලැබිලා ආර්ථිකව පොඩි ශක්තියක් ලැබුනේ කියලා? ඒක තමයි වන කියන්නේ. සොරුන්ට ගන්න බැරි දේ. සමහරවිට ඛයාගේ කැපකරු දෙමව්පියන් ගැන ඛයාගේ හිතේ චිත්‍රයක් ඇදිලා ඇති. දුවේ මම ඉගෙනීම හමාර කරලා රැස්සාවක් පටන් ඇත් ඇවුරුදු ගියි.

ආදරණීය දුවේ, ඇත්තටම මට ඛයාට ලියුවක ලියන්නම බිනේ කියලා හිතනේ ඛයා ඒවන ලියුම් දැකිද්දී මට මගේ පුංචි කාලය මතක් වුන නිසා. ඛයා සහනාගී වුණ තරඟ ගැන කියද්දී, ඛයා ලියුම් ලියන විදිය දැකිද්දී, ඛයා මුදල් වැය කරනු හැටි කියද්දී මට මතක් වුනේ මගේ පුංචි කාලයයි. මමත් ඉස්සර ඛයා වගේ භාෂා දින තරඟ, දැනුම මිනුම තරඟවලට සහනාගී වුණා. ඛයා වගේ ක්‍රීඩා නම් කරලා නැහැ. ඒ කාලේ මට මතකයි මම නිසැදැස්, කවි ලියනවා, ගොඩක් ටෙලිවිට ලියන්නේ ජීවිතය ගැන. සිංහල භාෂාව සහ සාහිත්‍යයට මට ගොඩක් තැන ලැබිලා තියෙනවා.

දුරේ, බුදුරජාණන් වහන්සේගේ ධර්මය ජීවිතයයි. ජීවිතයත්, ධර්මයත් කවිදාවත් දෙකක් හැටියට ගන්න විය. ඒ ධර්මයට අනුව ජීවත් වීමයි වැදගත්. බයා දුප්පත් කියලා කවිදාවත් හිතෙන් කඩා වැටෙන්න විය. මොකද අපි දුප්පත් පොහොසත්කම් මගින් ඩිනේ ගුණධර්ම තුළින් මිසක් රැජියල සනවලින් හෙමෙයි. බයා දන්නවාද ශ්‍රීදාව කියන්නේ මොකක්ද කියලා? දුරේ ශ්‍රීදාව කියන්නේ අපි සරණ ගිය ඒ ආගමවතුන් වහන්සේගේ අවබෝධය අදහාගැනීම. ඒහෙම නම් මුලින්ම කරන්න ඩිනේ ඒ බුදුරජාණන් වහන්සේ මොන විදියේ උත්තමයෙක්ද කියලා දැනගන්න විය. ඒ නිසා හොඳින් බුදුගුණ ඉගෙනගන්න. ඒ බුදුගුණ වීකින් වීක වුනත් හොඳින් හිතන්න. අපි මොන තරම් ශ්‍රීදාවන්තද කියලා අපිටම බලාගන්න පුළුවන්. අපි අපේතම ආගමවතුන් වහන්සේගේ අවබෝධය අදහාගෙන ඉන්නවා නම් ආගමවතුන් වහන්සේ විය කිව්ව දේවල් අපි කරන්නේ නැහැ, කියන්නේ නැහැ, හිතන්නේ නැහැ.

දුරේ, මම දන්නේ නැහැ බයාගේ අම්මා තාත්තා දෙන්නම ඉන්නවද, වියාලා බයාගේ ළඟම ඉන්නවද කියලා. වියාලා හිටියත් නැහැත්, ළඟ හිටියත් නැහැත් කවිදාවත් වියාලගේ හිත් ඊදවන්න විය. උපකාරයක් මිස අපකාරයක් කරන්න විය. දුරේ මම ඉස්කෝලේ යද්දී 1 වසරේ ඉඳලා 13 වසරට යනකන්ම බොහෝ කල් හිටියේ හොස්ටල්වල බෝකින්වල. ගොඩක් ළමයි ඒහෙම වුනම හිතන්නේ දෙමවුපියෝ වියාලට ආදරේ නැහැ කියලයි. නමුත් මම කවිදාවත් ඒහෙම හිතුවේ නැහැ. ඒ අය මගේ ළඟ නොහිටියත් මම දැක්කා ඒගොල්ලෝ අපි වෙනුවෙන් කාසි හොයන්න දුක් විදින හැටි. මම කල්පනා කලා මට මොනවද ඒ අය වෙනුවෙන් කරන්න පුළුවන් කියලා. වීතකොට මට හිතනා මම ඒ අය බලාපොරොත්තු වෙන විදියට හොඳින් ඉගෙනගන්න ඩිනේ, හිත ඊදවන්න හොඳ නැහැ කියලා. මම කවිදාවත් අම්මලාගෙන් වීක වීක දේවල් ඉල්ලලා කරදර කරලා නැහැ. මමත් පොඩ් කාලෙම හිතුවා මගේ දෙමවුපියන්ගේ සල්ලිවලට කවිදාවත් අසාධාරණයක් කරන්නේ නැහැ කියලා. සමහර දේවල් පුනේ දැන් මතක් වෙද්දී හිතාත් යනවා. මම ලියද්දී හරියට මකනවා. ඉතින් මට හරියට මකන වය වෙනවා. නමුත් මම අම්මලාට මකනයක් අරන් දෙන්න පවා කියන්න කලින් අහනවා සල්ලි තියෙනවාද කියලා. මගේ අම්මලා අදත් හිතාවෙනවා ඒවා

කියලා. මියන පෙන පවා මම අත්තිම නින්න බිංදුව වෙනකම් මියනවා. මට මනකයි ඒ කාලේ සමහර පෙන් ටික කාලයක් යද්දී මියවෙන්නේ තැනුව යනවා. එතකොට මම පර්ණ පෙනක තුබ ගලවලා මියවෙන්නේ තැනි පෙනට දැගන්නවා. එතකොට ඒක මියවෙනවා. දුට්ටි, ඒකට කියන්නේ ලෝහකම තෙමෙයි. අර්පිර්මර්ප්ම. කිසිම දෙයක් මම නිර්පර්මර්ප්ම නාස්ති කරලා තැනැත. හැම පෙනකින්ම පැන්සලකින්ම මම ඉස්සෙල්ලාම මියන්නේ බුදු සරණයි, තමෝ බුද්ධිය කියලා. ඊළඟට මියන්නේ මගේ ඇදුරණිය අම්මා තාත්තා මනක් කරලා අම්මා, තාත්තා කියලා. මගේ හැම පොතකම ඉස්සරහා, පිටිපස්සේ කවර මේ වචනවලින් පිරිලා තිබුණා. මේ දේවල් මට කිසිකෙනෙක් එහෙම කරන්න කියලාත් තැනැත. දැකලත් තැනැත. මටම හිතලා කරපු දේවල්. දුට්ටි, ඇද මට ඒ ගැන හිතද්දී හරි සතුටයි. දෙමව්පියන්ගේ සල්ලිවලට මම කවදාවත් අසාධාරණයක් කරලා තැනැත. ඉස්කෝලේ යන කාලේ, කරන්න ඩිනේ ඉගෙනගන්න එකයි. ඒ නිසා කවදාවත් හිත වෙනත් දේකට යොමුකරන්න එපා. එතකොටයි දුට්ටි ඉගෙනගන්න දේ පිහිටන්නේ.

මම ගොදුර නොහිටි නිසා මට TV බලන පුරුද්දක් තිබුණේ තැනැත. ඒ කාලේ ඉස්කෝලේ ලමයි අච්චිත් එක එක දේවල් කතාකරද්දී මම ඒවා ගැන කතා කරන්න දන්නේ තැනැත. ඒ නිසා මට ගොඩක් කාලේ ඉහර් පුණා. දුට්ටි, අපි කාර්යබහුලයි කියද්දී අපි හිතලා බලන්න වටිනවා අපිට අත්තටම කාර්යබහුලද තැන්නම් අපි විසින් අපිට කාර්යබහුල කරගෙනද කියලා. තේරුණාද බයාට මම කියපු දේ? මනුස්සයෙක් හැටියට අපිට දැවසක් අතලුන කරන්න පුළුවන් වැඩ කොටසක් තියෙනවා. ඉතින් අපි බලන්න ඩිනේ අපිට අත්තටම අපේ වැඩ කටයුතු කරගන්න මේ පැය 24ම යනවද තැන්නම් අපේ අතපසුවීම්, කාලය නිකරණේ කා දැමීම නිසා අපිට කාලය මදි වගේ දැනෙනවද කියලා. TV බැලීම යහ නිකරණේ වල්පල් කතා කිරීම කියන්නේ අපිට නොදැනුවත්වම කාලය නාස්තිවෙන දේවල්. මේ නිසා අපේ රාග, ද්වේෂ, මෝහ අච්චිස්සෙනවා. ඒ නාස්තිවෙලා යන්නේ සමහරවිට අපිට සැහැල්ලුවෙන් ඉන්න තිබුණ කාලේ වෙනත පුළුවන්. දුට්ටි, කටයුතු බහුල කරගන්න තර්කයි. නාගපවතුන් වහන්සේ කරණියමෙන්ත සුත්‍රයේ දී අපිට කියලා දෙනවා, 'අප්පකිච්චෝච සල්ලහුකචුත්ති' කියලා. ඒකේ තේරුම අපේ පින්වත් ලොකු ස්වාමීන් වහන්සේ ලස්සනට තෝරලා

නියෝජනවා 'අඩු කොට වැඩි හිනි සැහැල්ලුවෙන් ඉඳ' කියලා. ඒ අවවාදය වැරදියට තේරුවේ ගන්න එපා. ඒකෙන් කියන්නේ කළ යුතු වැඩි නොකර ඉන්න කියන එක නෙවෙයි. අපි කරන වැඩ, පිළිවෙළකට, හිසවින වෙලාවට, හරියට කළොත් අපේ වැඩ අඩුවෙනවා. ඒකෙන් හිතට සැහැල්ලුවක් එනවා. උදාහරණයක් හැටියට හිතන්න බයාට විද්‍යාව විභාගයක් නියෝජනවා. බයා ඒකට මහත්සි නොවී යෙල්ලම් කර කර, TV බල බල ඉඳලා විභාගේ ප්‍රං වෙද්දී බක්කොම පාඩම් කරන්න ගන්නවා. එතකොට ඉවරකරගන්න බැරවෙයි කියන බය හිසාත්, පාඩම් ගොඩාක් එකතු වෙලා හිසාත් වැඩි වැඩි වෙනවා, හිතේ සැහැල්ලුවක් අපතිවෙන්නෙන් හැහැ.

ඒ කාලේ 7 වසරේදී මට මතකයි මගේ ඇඳුම් බඳුන් එකට ඇඹලගේ ඇවිත්. මගේ අතින්ම මොනවා හරි හැලෙන්න ඇති. නමුත් මට ගොඩක් තරහා ගියා. බක්කොම වික පොඩ්කරලා මරුවවා. ඊටපස්සේ මම ඒ දිනා බලද්දී පුදුමාකාර දුකක් ඇති වුනා, මම මොකක්ද මේ කළේ කියලා. ඒ කාලේ අපේ බුද්ධාගම පොතේ තිබුණා අත්දුපතායක ධර්ම පර්යාය කියලා පාඩමක්. මේක ඉගෙනගද්දී මට මතක් වුනා මම කරපු පටු වැරදි. මම ගොඩාක් දුක් වුණා. නමුත් එදා හිතට ගන්නා ආපහු තම මේ වගේ දුක්වෙන්න වෙන පටු කරන්නේ හැහැ කියලා. ඉතින් අද වෙද්දී අවුරුදු 21ක් මම සතෙක් මරලා හැහැ. මම සෑහෙන්න සන්නන්ගේ ජීවිත බේරලා නියෝජනවා. වැරදිකිළි පෝච්චියක හිටපු කුඹියෙකුවත් මම දැනුවත්ව තම මරෙන්න දීලා හැහැ. මම ශිෂ්‍යත්ව විභාගය කරන කාලේ මම හිටියේ අපේ අත්තමිමලාගේ ගොදුර. එතකොට මට අත්තමිමා රූපියලේ පහක් දීලා කියනවා පාත් රාත්තලක් ගේන්න කියලා. ඒ කාලේ පාත් රාත්තලක් රූපියලේ හතරයි පනහයි. ටොපියක් සහ පනහයි. මට මතකයි මම ඒ ඉතිරි සහ පනහෙන් ටොපියක් ගන්නට කමක් හැද්ද කියලාත් අත්තමිමාගෙන් අහනවා. දුටේ මතකද මම මුලින්ම කිව්වා ධර්මය ජීවමානය කියලා. ඉතින් ඒ විදියට තමන් කරලා නියෝජන හොඳ දේවල මතක් වෙද්දීත් ලොකු සතුටක් ඇතිවෙනවා.

නිවාඩු කාලේ ගොදුර ඉදිද්දී අම්මා වැඩි ඇරිලා ආවට පස්සේ මම ඉන්නේ අම්මා එක්කමයි. අම්මා උසද්දී මමත් පොඩ් පොඩ් දේවල හරි කරනවා, අම්මා මහද්දී මමත් කොට්ට උරවලට මල් මහනවා. අම්මා වන්නේ එළුවට් වටද්දී මමත්

ඒවා කරනවා. මම ලංකාවේ විශ්වවිද්‍යාලයට යන කාලේ ගොදුර ඉඳලයි ගියේ. මගේ අම්මා උදෙන්ම හැඟිටිනවා උසන්න, මොකද අම්මාත් වැඩට යන්න ඩිනේ නිසා. මම අම්මාටත් කමිත් හැඟිටිනවා පාඩම් කරන්න. නමුත් මම අම්මා හැඟිටිලාම කුසුබයට ගිහිත් උදුටු කරලයි ආපහු පාඩම් කරන්නේ.

මම ගුරුවරුන්ටත් හරිම කීකරුයි. හරි ආදරෙයි. සමහරවිට ඔයාට විශ්වාස කරන්නත් ඔරේ වෙයි මම කිව්වොත් පෙරපාසලේ ඉඳලාම මට අකුරක් හරි උගන්වනු හැම ගුරුවරයෙක්ම නම් එක්කම මතකයි කිව්වොත්. නමුත් දුටුවේ ඒක අත්තයයි. හැම වාරයක්ම පටන් ගනිද්දී, ඉවර වෙද්දී මම ගිහිත් ඒ වාරයේ උගන්වනු ගුරු මටු පියවරු හැමෝටම වඳිනවා. විශ්වවිද්‍යාලයේ ඉඳිද්දී පවා මම හැම වාරයකටම දවසක් ඉස්කෝලෙට ගිහිත් ගුරුවරුන් ඔලලා කතාකරලා වැදලා එනවා. දුටුවේ, මම අහලා තියෙනවා දෙමව්පියන්ගේ ආශීර්වාදය තියෙන කෙනාටයි ගුරුවරුන්ගේ ආශීර්වාදය තියෙන්නේ, ගුරුවරුන්ගේ ආශීර්වාදය තියෙන කෙනාටයි සංඝ රත්තයේ ආශීර්වාදය තියෙන්නේ කියලා. ඒ කතාවේ සත්‍යතාවය මම මගේ ජීවිතය තුළින්ම දකිනවා.

ඔයා දුටුවේ මියලා එවලා තිබුණු "පුත්තා මන්ති ධනං මන්ති " ගාථාව දකිද්දී මම කරපු තවත් දෙයක් මට මතක වුනා. ඔයා තරම් පොඩි වයසකදී නම් තෙමෙයි ඒක කළේ. නමුත් ඔයාටත් කරන්න පුළුවන් දෙයක් නිසා ඒකත් කියන්න හිතුවා. මම විශ්වවිද්‍යාලයේ ඉන්න කාලේ පොඩි කාඩ්පත් හදලා, පැත්තක ධර්මපදයේ ගාථාවක් මියලා අතික් පැත්තේ ඒ ගාථාවේ තේරුමට කවියක් ලිව්වා. ඒ කාඩ් පොත් අස්සේ දාගෙන විවේකයක් ලැබෙද්දී පාඩම් කළා. මට මතකයි ඔස් එකේ යද්දී මම ඒවා හිත හිතා යනවා. ඉතින් දුටුවේ, මේ එක්ක මම ඔයාට අපේ ලොකු ස්වාමීන් වහන්සේ මියපු ධර්මපදය පොත් කිහිපයකුත් එවනවා. පුළුවන් නම් ඒ වගේ වැදගත් දෙයකට හුරුවෙන්න.

තවත් අවවාදයක් හැත්තේ අනතුරු ඇඟවීමක් කරන්නත් ඩිනේ කියලා හිතූණා. ඔයා කියලා තිබුණා ඉංග්‍රීසි කතාකරන්න මහත්සි වෙනවා කියලා. ඒක

බොහෝම භෞතිය. නමුත් පුනේ ජන සමාජය හරිම විෂමයි. හරි සංකර්මය. ගොඩනැගිලි
 ජනේ සිංහල දුලා පුනාලා ඉංග්‍රීසි සමාජයට හුරුවෙන නිහිත අමාරුවේ වැටෙනවා.
 ඒ නිසා ගොඩනැගිලි ජනේ වෙන නි. බොහෝ බල කරන්න නෙමෙයි දුනේ මේ කිව්වේ.
 ගොඩනැගිලි නුවනින් කල්පනා කරලා කටයුතු කරන්න බින කාලයක් මේක.

දුනේ, බොහෝ හිතෙනවාද මම මේ දේවල් කිව්වේ මගේ නියොග ලොකුකමටයි
 කියලා. නැහැ දුනේ, මම මේවා කිව්වේ මේ දේවල් දිනා මට ජනේ හැරිලා බලලා සතුටු
 වෙන නි පුලුවන් දේවල් නිසා. බොහෝ විවිදවත් ජනේ ජනේ කියලා හිතලයි.
 බොහෝ හිතෙනවා ජනේ නේද බොහෝ කැපකර දෙමව්පියෝ මොනවා කරනවාද
 දන්නේ නැහැ කියලා. ජනේ දුනේ PHD ජනේ වෙනකම් ම ඉගෙනගන්නා.
 දුනේ ජනේ ඉංජිනේරුවෝ. නමුත් දුනේ ඒ ජනේ මේ විවිදවත් විනර්මය. මට නම්
 වැටෙන වෙනතේ ඒ ජනේ කරන පරලොවටත් ගෙනියන්න පුළුවන් විදියට යොදාග
 නින පුළුවන් මේ විනර්මය. ඒක කරන්න පුලුවන් පින හරහා විනර්මය දුනේ. ජනේ ඉන්නේ
 ජනේ කානේ. බොහෝ ඉදිරියටත් ජනේ ජනේ කරන්න බලාපොරොත්තු වෙනවා. බො
 ඉතාම භෞතිය ඉගෙනගන්නා ගමන් බරමය පුරුදු කරගන්න මහත්සි වෙන නි. බො
 ජනේ ලියුම් වලින් ජනේ බොහෝ දුකිනවා. ජනේ මහත්සි සිංහල බෞද්ධ කාර්තවක්
 හැටියට කවදාහරි තමාටත් ලෝකයටත් සේවයක් කරන්න පුළුවන් මේ ජනේ බො
 දිනම්. ඒ සඳහා බොහෝ සියලු ශක්තිය සෙව්වය ලැබේවා! බොහෝ බොහෝ පවුලේ
 සඳහන් තෙරවත් සරණයි!

මිට,
 මෙන් සිහින්,
 බොහෝ කැපකර ජනේ.

ආදරණීය ප්‍රේමී... තානිතේ...

මේ ඔබෙන් ලද මහඟු දායාදයට කෘතඥතා එක්වූ තවත් සෙනෙගලයින්ට සටහනක්...

තමෝ බුද්ධිය !

ආදරණීය කැපකරු දෙමව්පියනි,

ඔබ දෙපලගේ සැපයුක් කෙසේද? මම නම් යුවෙන් පුතුවෙමි. ඔබ දෙපලන් යුවෙන් සිටිමි යැයි මම සිතමි. ආදරණීය කැපකරු දෙමව්පියනි, මා පළමුවෙන්ම ලැබුවා වූ 2018 වසර අතිපුප්තිය කිරීමත්ගොඩ කැරුණාතන්ද ස්වාමීන් වහන්සේටත්, කැපකරු දෙමව්පිය දෙපලටත් ශුද්ධා මාධ්‍ය ජාලයේ සියලුම ස්වාමීන් වහන්සේටත් සියලුම කාර්යය මණ්ඩලයටත් හිදුක් හීරෝගී සැපවත් ජීවිතයක් ගත කිරීමට ශක්තිය ධේර්යය ලැබෙන කිරියෙන් පැණියෙන් ඉතිරෙන යුබල යුබල අලුත් අවුරුද්දක් වේවා' කියා ප්‍රාර්ථනා කරනවා.

ආදරණීය කැපකරු දෙමව්පියනි මේ වසරේත් මම මේ පින්වත් ශිෂ්‍යාධාර මුදල ලබා දුන්නාට ඔබ දෙපලටත් ශුද්ධා මාධ්‍ය ජාලයේ සියලු දෙනාටමත් ගොඩක් ස්තූතියි. ආදරණීය කැපකරු දෙමව්පියනි ඔබ දෙපල දුක් මහන්සි වී සමීඛ කරන මුදලින් කොටසක් තමයි මගේ අධ්‍යාපනය පිණිස සෑම මසකම මා වෙත එවනු ලබන්නේ. ඒ මුදලින් මා යන අමතර පංති වලට මුදල් ගෙව්වෙමි. මං එසේය ඔබ දෙපල දුන් ඒ පින්වත් මුදල ප්‍රයෝජනයට ගත්තේ.

ආදරණීය කැපකරු දෙමව්පියනි ජීවිතය බොහොම දිගයි. එහෙත් අපට තිබෙන කාලය ඉතාමත් පුංචියි. ජීවිතය තුළට එන බාධක මැඩ ගෙන හොඳින් ඉගෙන

ගෙන රටට හොඳ පුරවැසියෙක් වෙන්නයි මගේ බලාපොරොත්තුව. කාලය ඉතා කෙටි වුණත් ගන්න නියත අත්දැකීම් බහුලයි. විවිධයට ප්‍රභාකරගන්න නියත දේ බෙහෝමය. ඒ සියලු දේ ලබාගෙන දැනුවත් පිරිපුන් වූ විවිධයක් ගත කිරීමයි මගේ හිතය. මේ මස එන පළමු වාර විභාගයට මුහුණ දී හොඳ ප්‍රතිඵලයක් ලබා ගන්නයි මගේ බලාපොරොත්තුව. ආදරණීය කැපකරු දෙමව්පියනි ඔබ දෙපල දෙන පින්වත් ශිෂ්‍යත්වයෙන් මගේ අධ්‍යාපන කටයුතු මා විසින් හොඳින් කරගෙන යමි. මගේ අධ්‍යාපනය උදෙසා මේ කරන උපකාරයට ගොඩක් පින් සිද්ධ වෙනවා. කැපකරු දෙමව්පියනි ඔබ දෙපල සුවෙන් සිටින්න. මගේ කැපකරු දෙමව්පියන් දෙපලටත් අනෙකුත් සෑම දෙනාටමත් කන්ද උඩරට දළදා සමිඳු පිහිටයි.

මෙයට පින්වත් දියණිය,
 ඉෂාරා මධුෂාණි.

විඤ්චුපට් ජාතකය

කාන්තාර මාර්ගය ගැන කථාව

පින්වත් දරුවනේ,

මේ කතාවත් හරි ලස්සනයි. ගොඩාක් අය තමන් තුළ ඇති හැකියාව දන්නෙ නෑ. හිතෙන් කඩා වැටිලා, උත්සාහය අත්හැරලා ඔහේ නිකරුණේ කල් ගෙවනවා. නිවන් අවබෝධයට තිබුණු උත්සාහ අත්හළ හික්මුවක් හිසයි මේ කථාව අහන්න ලැබුණේ.

සැවැත් නුවර එක්තරා තරුණයෙක් හිටියා. ඔහුත් හිතර බණ අහන්න ජේතවනයට ගියා. ධර්මයට සිත පැහැදුණා. ගිහි ජීවිතයේ කරදර ගැන වැටහුණා. විමුක්තියට ඉතා ළං වෙන්නේ පැවිදි කියලත් වැටහුණා. මාපියන්ගෙන් අවසර ගෙන මොහුත් පැවිදි වුණා. ධර්ම විනයත් ගුරු ඇසුරේ පස්වසක් ම ඉගෙන ගත්තා. භාග්‍යවතුන් වහන්සේගෙන් භාවනා උපදෙස් ගෙන හුදෙකලා ආරණ්‍යයකටත් ගියා. තුන්මාසයක් ම උත්සාහයෙන් භාවනා කළා. නමුත් දිගට ම සිත විසිරෙනවා. මොහොතක විත්ත සමාධියක් නෑ. එතකොට ඒ හික්මුව මෙහෙම සිතුවා.

“භාග්‍යවතුන් වහන්සේ පුද්ගලයින් සතර දෙනෙක් ගැන වදාරලා තියෙනවා. සසරේ රැස් කළ පින් බලයෙන් නුවණ මෝරා ගිය කෙනා වනා ධර්මය අවබෝධ කරනවා. ඔහුට යි ‘උග්ඝටිතඤ්ඤ’ පුද්ගලයා කියන්නේ. ධර්මය විස්තර වශයෙන් අසද්දී අවබෝධ වෙන කෙනෙක් ඉන්නවා. ඔහුට යි ‘විපඤ්චිතඤ්ඤ’ කියන්නේ. තව කෙනෙක් ඉන්නවා. ඔහු නැවත නැවත ධර්මය අසන්න ඕනා. නැවත නැවත උත්සාහ කරන්න ඕනා. එතකොට යි අවබෝධ වෙන්නේ. ඔහු ‘නෙය්‍ය’ පුද්ගලයා. ඔය තුන්දෙනාට යි ධර්මාවබෝධය හිමි. හැබැයි තව කෙනෙක් ඉන්නවා. මොනතරම් මහන්සි වුනත් ධර්මය අවබෝධ වෙන්නේ නෑ. ඔහුට කියන්නේ ‘පදපරම’ කියලා. ඔහුට පුළුවන් ධර්මය මතක තියාගන්න විතරයි. ඒ කියන්නේ මං වගේ කෙනෙක්.... කෝ.... මාත් තුන්මාසයක් තිස්සේ මහන්සි වුණා. සිත විසිරෙනවා. කුසල් මාත්‍රයක් හටගන්නෙ නෑ..... ඉතින් මං අරණ්‍යයේ ඉඳලා ඇති පලේ කුමක් ද?... දැන් උත්සාහ කරන්න හිත හදාගන්නට අමාරුයි..... මං ආපහු සැවැත් නුවර යනවා.”

ඉතින් මේ හික්ෂුව මගපල ලැබීමේ බලාපොරොත්තු අත්හැරියා. තමන් ම තමන් පාවිච්චි කරගත්තා. බැරියෙක් කරගත්තා. දැන් ඔහෝ ඉන්නවා. පිරිසත් වික්ක කතාවට වැටිලා විහිළුවෙන් ඉන්නවා. ප්‍රමාදයට පත්වෙලා ඉන්නවා. ධර්මය ඉගෙන ගන්නෙන් නෑ. එතකොට හික්ෂුන් වහන්සේලා මෙහෙම ඇහැව්වා.

“ඇයි ඇවත.... දැන් ඔබේ හැසිරීම් වෙනස්. හැමදෙයක් ම හිකං හැල්ලුවට අරං වගේ..... පිරිසට ම එකතු වෙලා ඉන්නවා. සතිපට්ඨානයේ ඉන්නා බවක් පේන්න නැහැ නොවැ..... ඇයි ආරණ්‍යවාසයට ගිහින් ඉක්මනින් ම ආවේ....?”

“අනේ ඇවැත්නි.... මං අභව්‍ය පුද්ගලයෙක්. අපේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ පදපරම කියල මේ ජීවිතේ දී කෙතෙක් උත්සාහ කළත් මගපල ලබන්න බැරි පුද්ගලයෙක් ඉන්නවා කියල වදාළා නොවැ. මාත් අන්න ඒ ජාතියේ එකෙක්. ඉතින් බැරි දේකට හැප්පෙන්නෙ මක්කටෙයි.... ඉතිං මාත් උත්සාහය අත්හැරල දැමීමා.”

“අනේ.... ඇවත.... එහෙම කියන්න එපා. මහා පාරමී බලයෙන් පිරිපුන්ව හිටිය අපේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ පවා විශ්වාස කළේ තමන්ගේ ම උත්සාහය ම යි. මාරයා පෙනී හිටලා කීවා ‘වීරිය අරගෙන වැඩක් නෑ’ කියලා. කෝ..... උත්සාහය අත්හැරියා ද.....! දැඩි වීරියකින් සම්බෝධිය ලැබූ ශාස්තෘවරයෙකු ගේ සසුනේ ඔහොම උත්සාහ රහිතව ඉන්න එක හරි නෑ නොවැ.... යමු.... අපි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ළඟට ගිහින් ඔය කතාවේ ඇත්ත නැත්ත දැනගනිමු.”

ඉතින් ඒ හික්ෂුන් වහන්සේලා අර හික්ෂුව අකමැත්තෙන් වගේ සිටිද්දීත් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ළඟට කැඳවාගෙන ගියා. කරුණු සැලකළා.

“හැබෑ ද හික්ෂුව.... සතිපට්ඨානයේ සිහිය පිහිටුවා ගැනීම අත්හැරියා ද....? වීරිය අත්හැරියා ද....?”

“එහෙමයි ස්වාමීනි.”

“හික්ෂුව.... ඔබ මෙබඳු සසර දුකින් චිතෙර කරවන උතුම් සසුනක පැවිදි වෙලා කුසල් කියලා හිතුවේ සමාධිය පමණක් ද? ඇයි හික්ෂුව.... අල්පේච්ඡතාව.... ලද දෙයින් සතුටුවීම.... පටන්ගත් චීර්යය ඇති බව.... ධර්ම ගෞරවය... ඉවසීම.... කුසල් නොවෙයි ද?... හික්ෂුව, ඔබ ඉස්සර ආත්මයක මහා චීර්යයකින් යුක්ත වුණා. ඔබේ තනි චීර්ය නිසා මරු කතරේ ගැල් පන්සියයක මිනිස්සුන් ගවයොත් පැන් ලබා සුවපත් වුණා. ඉතින්.... දැන් මොකද චීර්ය අත්හරින්නෙ.....?”

චතකොට හික්ෂුන් වහන්සේලා භාග්‍යවතුන් වහන්සේට ඒ අතීත ප්‍රවෘත්තිය වදාරන්න කියලා ආයාචනා කළා.

“අනේ... ස්වාමීනී භාග්‍යවතුන් වහන්ස, දැන් අපට මේ හික්ෂුව ගේ චීර්යය අත්හැරීම ප්‍රකට කරන්නේ. නමුත් භවාන්තර ගණනකින් වැසී ගිය ඒ බලවත් චීර්යෙන් මිනිසුන් සුවපත් කළ මොහු ගේ කටාව අපි දන්නෙ නැහැ. ඒ ගැන දැනගන්න අපි ගොඩාක් ආසයි. විය අපට වදාරන සේක්වා.”

චතකොට මහා චීර්යයෙන් හෙබි අපගේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ වණ්ණුපට් ජාතකය වදාළා.

“මහණෙනි, ඉතාමත් අෂත අතීත කාලෙක කසීරට බරණැස් පුරේ බුන්මදුත්ත නම් රජෙක් වාසය කළා. ඒ කාලේ බෝධිසත්වයෝ ගැල් වෙළඳාම් කරන පවුලක උපන්නා. ඉතින් ඔහුත් තරුණ වුණාට පස්සේ ඒ ගැල් වෙළඳාම් කටයුතු සරුවට කළා.

දවසක් බෝධිසත්වයෝ පන්සියයක් වූ තම ගැල්පිරිවර ගෙන වෙළඳාමට පිටත් වුණා. මේ වතාවේ ගියේ කාන්තාර ප්‍රදේශය හරහා යි. සැට යොදුනක ප්‍රමාණයේ දුරක් මහාවාලුකා කාන්තාරය තරණය කරන්න ඕනා. ඒ කාන්තාරේ වැල්ල ගොඩාක් සියුම්. අතින් මිටක් ගත්තොත් ඇඟිලි අස්සෙන් රූරා හැලෙනවා. හිරු මුදුන් වූ වෙලාවට කියන්න බැරිතරම් රස්නෙයි. වැල්ල ගිනි රත්වෙනවා. ඒ නිසා දවල් කාලේ කාන්තාර ගමන ගොඩාක් අමාරුයි. රාත්‍රියට තරු චලියෙන් යා යුතු දිසාව සොයාගෙන ගමන් කරනවා. හිරු උදාවෙද්දි

ගැල්පිරිවර රවුමට ගාල් කරනවා. මැද්දේ මණ්ඩපයක් ගනනවා. කෑම් බිම් සපයාගෙන විවේක ගන්නවා. ආයෙමත් සවස් වේගෙන එන විට පිටත් වෙනවා. මුහුදේ යෑමයි කාන්තාරේ යෑමයි දෙකම විකයි. මග පෙන්වන්නා ගේ අතේ තමයි වැඩේ තියෙන්නේ.

ඉතින් බෝධිසත්වයන්ගේ ගැලත් පනස්නව යොදුනක් සුවසේ ගෙවාගෙන ආවා. තව එක් රැය යි තියෙන්නේ. ඒ නිසා ජලයත් අවසන් කළා. සවස් වෙද්දී ගැල සැහැල්ලුවෙන් පිටත් වුණා. මග පෙන්වන්නාත් ආකාසේ තරු බලමින් මෙතනින් යන්න, අතනින් යන්න කියල පාර කියමින් ටිකක් හාන්සි වුණා. වෙහෙස වැඩිකමට ඔහුට හින්දු ගියා. ගොන්නු රෑ පුරාම කාන්තාරේ රවුමට කරකිලා කලින් සිටිය තැනට ම ආවා. පාන්දර වෙද්දි මග පෙන්වන්නාට ඇහැරුණා. කලබල වෙලා ගැල නැවැත්තුවා. අහෝ.... හරි වැඩේ... හිටපු තැනට මයි ඇවිත් ඉන්නේ.

මිනිස්සු කෑගහන්න පටන් ගන්නා. “අයියෝ.... චතුර බිත්දුවක්වත් නෑ.... අපට පිපාසේ මැරෙන්නයි වෙන්නේ.... අයියෝ.... හරි විපතක් නොවැ අපට වුනේ....”

බෝධිසත්වයෝ සිත කලබල කරගත්තේ නැහැ. කාටවත් කෑ ගැසුවෙන් නෑ. මේ විපතින් බේරෙන්නේ කොහොමද කියල කල්පනා කරමින් සිටියා. වටපිටාවේ හොඳින් ඇවිදලා බැලුවා. ඇතින් කුසතණ පඳුරක් දැක්කා.

“මේ මහා වැලි කතරේ කුසතණ පඳුරක් තියෙනවා කියන්නේ විශේෂ දෙයක්! යටින් දියපාරක් යන්න ඉඩ තියෙනවා. ඉතින් ඔහු සිය පිරිවර ඇමතුවා.

“මිත්‍රවරුනි.... මේ අවස්ථාවේ අපි චීර්යය අත්හැර ගන්න එක නරකයි.... ඔය උදලු කීපයකුත් පැසි කීපයකුත් අරගෙන මෙතැනට එන්න. මේන්න... මේ.... කුසතණ පඳුර

තියෙන තැන සාරමු. ප්‍රියක කණිමු. කොහොමහර් අපි වතුර ටිකක් සොයාගන්න ඕනා.”

හැමෝම එකතු වෙලා ප්‍රිය සාරන්ට පටන් ගත්තා. රියන් හැටක් යටට හැරුවා. අන්තිමේ දී ඩාං ඩාං ගාලා උදැල්ල වැදුණේ ගල් තලාවක යි. හැමෝගෙම බලාපොරොත්තු සුන් වුණා.

“අයියෝ... අපි ඉවරයි.... කියල හති දාගෙන ඇඳ වැටුණා. ඒරිය අත්හැරියා. බෝධිසත්වයෝ කලබල වුණේ නෑ. ඒ වළට බැස්සා. ගල මත්තේ දණ ගසාගෙන ගලට කන තියලා බැලුවා. වතුර පාරක් යන හඬක් යාන්තමින් ඇහෙනවා. ගොඩට ඇවිත් පිරිස ඇමතුවා.

“මිත්‍රවරුනේ.... කෝ අපේ අර පොඩි උපස්ථායකයා. හා.... පුත්‍රයා..... නුඹ ශක්තිවන්තයි..... නුඹට මේ වැඩේ පුළුවනි. නුඹ ඒරිය අත්හැරියොත් අපි ඔක්කෝම විනාසයි. ඒරිය අත්නොහැර මේ කුළු ගෙඩියෙන් එක දිගට ම ගලට ගසාපන්.”

එතකොට ඔහු ඒ වචනය පිළිගත්තා. අනිත් හැමෝම ඒරිය අත්හැරලා පැත්ත වැටිලා සිටිද්දි මොහු තනියම වළට බැස්සා. ඒරිය අත්නොහැර එක දිගට ම ගලට පහර දුන්නා. මහණෙනි..... අත්නොහරන ඒරිය හරි සාර්ථක දෙයක්. අර ගල පිපුරුණා නොවැ..... මේන්න දිය සිරාව උඩට මතු වුණා. “හරි.... පුත්‍රයා..... තව හයිසෙන් ගසාපන්..... ඔය ගල බිඳෙන්නට ගසාපන්” කියල බෝධිසත්වයෝ කෑ ගහල කිව්වා. එතකොට ඔහු තවත් වේගයෙන් පහර දුන්නා. ගල බිඳුණා. තල් කඳක් වගේ මහා පලකඳක් උඩට විද්දා. මහා දිය බුබුලක් පැන නැංගා. වැටී සිටිය හැමෝම නැගිට්වා. ප්‍රීතියෙන් ඔල්වරසන් දුන්නා. ප්‍රිය වටේ නට නටා ගියා. අර පුරුෂයා උඩට ආපු ගමන් වඩාගත්තා. මුහුණ සිපගත්තා. හැමෝට ම සතුටුයි. ඇති පදමට වතුර නෑවා. ගවයන්ට හොඳට වතුර පොවා

ගත්තා. එතැන කොඩියකුත් එසෙවිවා. සවස් වෙද්දි සුවසේ පිටත් වෙලා පසුවදා වෙද්දි කාන්තාරය තරණය කළා.

ඉතින් මහණෙනි.... එදා මේ හික්ෂුව මගේ වචනය පිළිගෙන අත්නොහැර චීරය කළා. හැමෝගෙම ජීවිත බේරුවා. දැන් මේ බුද්ධ ශාසනයක පැවිදි වෙලා කුසීතව ඉන්නවා. දුකසේ ඉන්නවා. අකුසලයට බර වෙලා ඉන්නවා. කුසල් අත්හැරලා ඉන්නවා. කලින් ආත්මයේ චීරය කළේ වතුර ටිකක් ගන්න යි. මේ ආත්මේ චීරය කරන්න තියෙන්නේ අමා නිවන ලබන්න යි. දැන් කෝ.... එදා තිබුණු චීරය.... හික්ෂුව.... දැන් තමයි ගොඩාක් ම චීරය කරන්න ඕනා..... පසුබට වෙන්න එපා.... දැඩි චීරයයක් ගන්න..... පදපරම කෙනෙක් කියල හිතන්නවත් එපා..... මටත් පුළුවන් කියලම හිතන්න.”

පින්වත් දරුවනේ,

භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාළ මේ අතීත ප්‍රවෘත්තිය ඇසූ ඒ හික්ෂුව තමන් සිතපු ක්‍රමයේ ඇති දෝෂය ගැන මහත් ලැජ්ජාවට පත්වුණා. නුවණින් තොරව මෙහෙහි කළ නිසා නේද මෙහෙම වුණේ කියල තේරුම් ගියා. බිම වැතිරී නිදා සිටිය අලස වූ ආජානෙය්‍ය අශ්වයෙක් භාමීපුතාගෙන් වේවැල් පහර කාල වේගයෙන් නැගිටිනවා වගේ මේ හික්ෂුව වේගයෙන් නැගී සිටියා. මට බැහැ කියන අදහස සම්පූර්ණයෙන් ම අත්හැරියා. සතිපට්ඨානයේ මැනවින් ම සිත පිහිටියා. බෝධිපාක්ෂික ධර්මයන් ඉතා හොඳින් වැඩුණා. චතුරාර්ය සත්‍යය සම්පූර්ණයෙන් ම අවබෝධ වුණා. මහරහතන් වහන්සේ නමක් බවට පත් වුණා.

පින්වත් දරුවනේ,

බැහැ බැහැ.... කිය කිය ඉන්න නිසාම අපි රටක් වශයෙන් දියුණු වෙලාත් නෑ. ජාතියක් වශයෙන් දියුණු වෙලත් නෑ. ගුණධර්ම වශයෙන් දියුණු වෙලත් නෑ. නොපෙනෙන ග්‍රහයන්ට දියුණුව පවරලා හැම දෙයක් ම සුළු මොහොතින් සිදුවෙනකම් බලාගෙන ඉන්නවා. මුළු ලෝකෙට ණය වෙලා. අනේ අපි කවද්ද දෙපයින් නැගී සිටින මිනිස්සු වෙන්නේ....?”

සෞඛ්‍ය සේවක සභා සභාපති
වර්ගය

‘උත්සහවන්තයා ජය ගනී’ කියන කියමන ඔයාලා හිතර අහලා තියෙනවා. දෙමව්පියෝ ගුරුවරු මේ කියමන හිතර ළමයින්ට අහන්න සලස්වන්නේ කම්මලේ නොවී ඉගෙනගෙන සාර්ථක මිනිස්සු වෙනවා දැක්වන යි. පාසල් කාලෙ දී උත්සහයක් ගත්තේ නැත්නම් අනාගතේ හරිහැටි සාර්ථක කර ගන්න වෙන්නේ නෑ. නියම වෙලාවට ඉස්කෝලෙට යන්න, ගුරුවරු උගන්වන දේ හොඳට අහගෙන ඉන්න, උත්සහය උනන්දුව තියෙන්න ඕන. විභාග සමත් වෙන්න නම් බඩගිනි, හිදිමත ගැනවත් නොහිතා පාඩම් කරන්න උත්සහයක් තියෙන්න ඕන. ඒ උත්සහය නැති වුණොත් ළමයෙක්ට කවදාවත් තමන්ගේ අධ්‍යාපන කඩඉම් ජයගන්න බැර වෙනවා.

රස්සාවක් කරන කෙනෙක්ට වුණත් උත්සහය නොතිබුණොත් කවදාවත් දියුණු වෙන්න බෑ. මොන බාධක කම්කටොළ ආවත් තමන් කරන රස්සාවේ ඉහළම ප්‍රගතිය ලබන්න උත්සහ කරන්න ඕන. හැබැයි ඒ උත්සහය කාටවත් හිංසාවක් පීඩාවක් නැති අහිංසක උත්සහයක් වෙන්න ම ඕනි. බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කරනවා, ගිහි ජීවිත ගත කරන අය තමන්ගේ අතපය ශක්තියෙන්, ඩාදිය වගුරලා, ධාර්මිකව දියුණුව ඇති කර ගන්න ඕන කියලා. ගොවියෙක් වුණත් කුඹුර මඩ කරලා, වපුරලා, පොහොර දාලා, සත්කුන්ගෙන් ආරක්ෂා කරගත්තොත් තමයි හොඳ අස්වැන්නක් ගන්න පුළුවන් වෙන්නේ. චෛම උත්සහ නොකළොත් චක්කෝ අස්වැන්න බොල්. නැත්තන් අස්වැන්නක් නෑ. ඒ නිසා පටන් ගත්ත ඕනම වැඩක් සාර්ථකව ඉවර කරන්න නම් අත්‍යවශ්‍යම දෙයක් තමයි උත්සහය සහ වීරය කියන්නේ. හරියට කඩා වැටෙන්න යන දේකට ශක්තිමත් මුක්කුවක් ගහනවා වගේ හිත වැටෙන්න නොදී චිකම අරමුණක පවත්වගන්න උපකාර වෙන ශක්තිය තමයි වීරයය.

රෝග පැරද වූ වීරයා

පහුගිය මාර්තු 14 වැනිදා මෙලොවින් සමුගත්ත කීර්තිමත් භෞතික විද්‍යාඥ මහාචාර්ය ස්ථීවන් හොකින් ගැන ඔයාලා අහලා තියෙනවා

අැති. හෝකින් ස්නායු ආබාධ සහිත ළමයෙක් කියලා නොයාගත්තේ ඔහුට වයස අවුරුදු 22 දී. ඒ ආබාධය නිසා ඔහු ඉක්මනින්ම මියයා වි කියලයි වෛද්‍යවරු හිතුවේ. රෝගී තත්වය නිසා ඔහු රෝද පුටුවකට සීමා වුණා. කතා කිරීමේ අපහසුතා මතු වූ බැවින් බොහෝ විට සන්නිවේදනය කිරීම සඳහා තාක්ෂණික මෙවලමක් (හඬ සංශ්ලේෂණ උපකරණයක්) භාවිත කිරීමට සිදුවුණා.

ඉක්මනින් ම මැරෙයි කියලා හිතපු ඔහු වයස අවුරුදු 76 ක් වෙනකම් ජීවත් වුණා. ඒ කාලය තුළ ඔහු ශ්‍රේෂ්ඨ විද්‍යාඥයෙක් වුණා. ඔහු ලෝකයට දායාද කළ දේවල් තවත් අවුරුදු 100කටත් විහාට ප්‍රයෝජනවත් වේවි. විශ්ව සම්භවවාදය; සාපේක්ෂතාවාදයේ සහ ක්වොන්ටම් විද්‍යාවේ එකතුවක් බවට වන හේතු දැක්වීම මුලින්ම කරන ලද්දේ මහාචාර්ය හෝකින් විසින්.

විශ්වයේ කළු කුහරවලින් ශක්තිය නිකුත් වන බවත් පසුව වය නැතිවී යන බවත් ඔහු සොයා ගත් නිසා වය 'හෝකින් විකිරණය' ලෙස හැඳින්වුණා. විද්‍යාඥයෙකු වශයෙන් ලද ජනප්‍රියත්වය අභිබවමින් මහාචාර්ය හෝකින් ජනප්‍රිය රූපවාහිනී වැඩසටහන් රාශියකට ද සහභාගී වුණා.

වද මේ ස්නායු ආබාධ සහිත කුඩා මිනිසා, 'අනේ මම ලෙඩෙක් කියලා' පැත්තකට වැටිලා හිටියා නම් අද මේ ශ්‍රේෂ්ඨ විද්‍යාඥයා ලෝකට බිහිවෙන්නේ නෑ. ඔහු සොයාගත්ත වටිනා දේවල් ලෝකෙට ලැබෙන්නෙත් නැහැ. නමුත් ඔහු තමන්ගේ ස්නායු ආබාධය ගැන නොහිතා තමන්ගේ බුද්ධියෙන් උපරිම වැඩ ගත්තා. ඔහු ලෝකයට යහපත් දේ දායාද කළා. ඒකට ඔහුට උපකාර වුණේ නොපසුබස්නා චීර්ය යි. උත්සහය යි.

චීර්යයෙන් උත්සහයෙන් පරමාදර්ශී චරිතය තමයි අපේ ශාස්තෘන් වහන්සේ. ඒ චීර්යයට සම කරන්න පුළුවන් චීර්යයක් තවත් මේ ලෝකේ නැහැ. අපේ මහ බෝසතාණන් වහන්සේ දීපංකර

බුදුරජාණන් වහන්සේගෙන් නියත විවරණ ලබාගත්ත දවසේ ඉඳලා සම්බුද්ධත්වයට පත්වෙන තුරුම ඒ වෙනුවෙන් අසීමිත කැප කිරීම් කළා. බෝසතාණන් වහන්සේ රජ සම්පත් අත්ඇරියා. තමන්ගේ ආදරණීය අඹුදරුවන් දන් දුන්නා. ඇස්, හිස්, මස්, ලේ විතරක් නෙවේ දෙපාරක් නොහිතා තමන්ගේ ජීවිතේ පවා පරිත්‍යාග කළා. ඒ උත්සහය අත්නොහැරිය හිසා අවසානයේ උන්වහන්සේ සම්බුදු බවට පත් වෙලා තමන්ගේ විමුක්තිය සලසා ගන්නා විතරක් නෙවේ කෝටි ගාණක් දෙවියන්ට මිනිස්සුන්ට මේ සසරෙන් නිදහස් වෙන්න මාර්ගය කියාදුන්නා. ඒත් බෝසතාණන් වහන්සේ දස පාරමිතා සම්පූර්ණ කරන අතරතුර "මට නම් බෑ මෙව්වර කල් මෙහෙම දුක් විඳින්න. මට බුදුබව ලබා ගන්න ඕන නෑ" කියලා මගදි අතඇරලා දැමීමා නම් මොකද වෙන්නේ? අද අපිට මෙහෙම ධර්මයක් තියා 'බුද්ධ' කියන නාමයක්වත් අහන්න ලැබෙයිද? නෑ. ඒ වාසනාව අපිට උදා වුණේ එක් මිනිසෙක් එක් දෙයක් වෙනුවෙන් කරපු උත්සහය හිසයි. කරපු චීරය හිසයි.

වැඩක් කරන්න චීරයක් ඕන වෙන්නේ ඇයි?

ගොඩක් අය වැඩ පටන් ගන්නවා. බොහෝම උදෙසාගයෙන් වැඩේ කරගෙන යද්දි සමහර වෙලාවට මගදි අතඇරලා දානවා. පටන් ගන්න වැඩක් එහෙම මග අතඇරලා දාන්න නම් මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක් එන්න ඕනනේ.

අවශ්‍ය තැන අවශ්‍ය උත්සහය නොගෙන කම්මැලිකමෙන් ඉන්න කෙනා පිරිහෙන හැටි බුදුරජාණන් වහන්සේ සිගාලෝවාද සූත්‍රයේ දී හරි ලස්සනට විස්තර කරලා දෙනවා.

කම්මැලියා වැඩක් කරගෙන යද්දි, දැන් බෑ. දැන් හරි සීතලයි, දැන් හරිම උෂ්ණයි, දැන් හොඳටම හවස් වෙලා, දැන් හරිම බඩගිනියි, දැන් හොඳටම බඩ පිරිලා ඔය විදිහට එක එක මාතෘකා ඉස්සරහට දාලා වැඩේ මග ඇරිනවා. එහෙම කෙනා හැම සම්පතකින් ම පිරිහිලා කාලකන්නියෙක් වෙනවා.

ඒත් කවුරු හරි කෙනෙක් මොකක් හරි දේකට පුළුවන් උපරිම උත්සහ කරලත් හරි නොගියා කියලා හිතමු. එතකොට ලෝකයා කියන්නේ ඒ 'මිනිසා දන්න දහිරිය දාලත් වැඩේ හරි ගියේ නෑහේ. ඒත් ඉතිං මොනවා කරන්නද?' කියලා මිසක් "මිනිසා පුදුම කම්මලෙයෙක්නේ ඉතිං වැඩක් හරියාවිය" කියලා හෙවේ. ඒක වුණත් ඇති හේද ඒ කෙනොගේ උත්සහයට වටිනාකමක් ලැබෙන්න. අන්න ඒ නිසා ඕනම වැඩක දී අපි බුද්ධිමත් වෙන්න ඕන. හැම ප්‍රශ්නයකටම බය නැතිව ධෛර්යයෙන් මුණ දෙන්න ඕන. ජයග්‍රහණ ලබා ගන්න පුළුවන් වෙන්නේ අන්න එතකොටයි. මිනිසුන්ගේ දියුණුවට, ප්‍රගතියට හේතු වන මුල්වන, පිහිටවන කාරණා අතර ඒරියට සමාන වෙන කිසිම දෙයක් මේ ලෝකෙ නෑ. ලෝකික වේවා ලෝකෝත්තර වේවා ඒ හැම දේකම දියුණුවේ මුල තමයි ඒරියාමිභය යි.

'ඒරිය' නිවනට උපකාර කරගමු

ඒරියයේ වටිනාකම ගැන බුදුරජාණන් වහන්සේ කරපු කෙටි දේශනාවක් අංගුත්තර නිකායේ ඒකක නිපාතයේ දී අපිට දකින්න ලැබෙනවා. එතන දී බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කරන්නේ " පින්වත් මහණෙනි, යම් කරුණකින් නූපන් කුසල් උපදිනවා නම්, උපන් අකුසල් දහම් පිරිහිලා යනවා නම්, මේ ඒරියාමිභය තරම් වියට හේතු වෙන වෙනත් කිසිම දෙයක් මට පෙනෙන්නේ නැහැ" කියලයි.

බුදුරජාණන් වහන්සේ මේ ඒරිය විවිධ ක්‍රමවලට ධර්මයේ දී විස්තර කරලා දීලා තියෙනවා. බුදු බව, පසේබුදු බව, විතරක් හෙවේ මහරහත් බව ලබාගන්න පවා උපකාර වෙන්නේ ඒරිය යි. ඒරියය කියන්නේ දස පාරමිතා අතර පාරමිතා ධර්මයක්. බොජ්ඣංග ධර්ම අතර අවබෝධයට උපකාර වෙන අංගයක්. නිවනට උපකාර වෙන පංච බල ධර්ම අතර බල ධර්මයක්. ඉන්ද්‍රිය ධර්ම අතර ඉන්ද්‍රියක්. මේ නිසාම බුදුරජාණන් වහන්සේ තමන් වහන්සේගේ ශ්‍රාවකයන්ට අවවාද කරන්නේ මේ බුදු සසුන තුළ ක්‍රියාකාරී වෙන්න නම් ඒරිය ආරම්භ කරන්න, කම්මලෙකමින් නික්මෙන්න කියලයි. සංසාරේ හැම

දුකකින්ම නිදහස් වෙන්න නම්, 'උණ ලියෙන් හදපු ගෙයක් කඩලා විනාශ කරන ඇතෙක් වගේ' මේ දස මාර සේනාව විනාශ කරලා දාන්න කියලයි. එතකොට අපිට පේනවා වතුරාරිය සත්‍ය අවබෝධ කරලා නිවනට පත් වෙන්න නම් මේ වීරය කියන සාධකය මොන තරම් වැදගත් වෙනවද කියලා. ඒ වගේ වීරයක් නැති කෙනා නම් කීයටවත් තෙරුවන් සරණ ගියපු හැඩෙම ශ්‍රාවකයෙක් වෙන්නේ නෑ. දැන් ඒ විදිනට වීරය කරන්න නම් අපි දැන ගන්න ඕන කාරණයක් තමයි මොකක්ද මේ බුදුසසුනේ යෙදෙනවා නැත්නම් ක්‍රියාකාරී වෙනවා කියන්නේ? ඕයාලා කවුරුත් අහලා තියෙන ගාථාවක් තමයි 'සබ්බ පාපස්ස අකරණං' ගාථාව. මේ ගාථාවට 'ඕවාද ප්‍රාතිමෝක්ෂය' කියලත් කියනවා. නිවනට පත්වෙන බලාපොරොත්තුවෙන් කෙනෙක් බුදුසසුනේ ක්‍රියාකාරී වෙන්න නම් හැම පවකින්ම මිදෙන්න ඕන. කුසල් දහම් දියුණු කරන්න ඕන. භාවනාවෙන් හිත පිරිසිදු කරන්න ඕන. අන්න ඒ කාරණා ටික සම්පූර්ණ කරන්න තමයි පටන් වීරය නැත්නම් ආරම්භක වීරය ඕන වෙන්නේ. ඒ ආරම්භක වීරය ආකාර හතරකට දක්වන්න පුළුවන්.

ඒ තමයි

1. නූපන් අකුසල් ඇති නොවීමට වීරය කිරීම.
2. උපන් අකුසල් ප්‍රභාණය කිරීමට වීරය කිරීම.
3. නූපන් කුසල් ඉපදවීමට වීරය කිරීම.
4. උපන් කුසල් වැඩිදියුණු කිරීමට සඳහා වීරය කිරීම.

අපි කරන, කියන, හිතන කිසිම දේකින් තමන්ටවත් අනුන්ටවත් කිසිම අයහපතක් අවැඩක් නොවෙන දේවල් බුදුදහමේ දී කුසල් කියලා හඳුන්වනවා. එතකොට මෙවිචර කාලෙකට තමන්ගෙන් නොවුණු වරදක් නොවෙන්නත්, මෙතෙක් වෙන වැරදි හිතාමතාම නොකර ඉන්නත් වග බලා ගන්නවා වගේම බුදුරජාණන් වහන්සේ හොඳයි කියලා දේශනා කරලා තියෙන ඒත් තමන් ළඟ නැති හොඳ ගතිගුණ ඇති කර ගන්නත් දැනට තමන් ළඟ තියෙන හොඳ ගතිගුණ දියුණු කරගෙන ආරක්ෂා කර ගන්නත් උත්සහවත් වෙන්න ඕන. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දේශනා කරන මේ කාරණාවේ තමයි වීරය සම්බන්ධ වැදගත්ම දේ අන්තර්ගත වෙන්නේ. මෙන්න මේ කාරණාව

තමයි ආර්ය අන්තර්ගත මාර්ගයේ දී 'සම්මා වායාම' කියලා පෙන්වලා දෙන්නේ.

වීරය පටන් ගන්න නම් මම මේකේ ප්‍රතිඵලයක් දකින්න ඕන කියන කැමැත්ත ඇති වෙන්න ඕන. ඒ කැමැත්තෙන් තමයි අපි දානයක් දෙන්න හිතක් ඇති කර ගන්නේ. සිල් සමාදන් වෙන්නේ, භාවනා කරන්න පටන් ගන්නේ. ඒකට ධර්මයේ කියන්නේ ආරම්භක ධාතු කියලා.

කැමැත්ත ඇති වුණත් මේ කියන වීරය එක විදිහට තියාගන්න එක ලේසි නෑ. දැන් බලන්න අපිට භාවනාවක් කරන්න ගියාම හිත එක අරමුණක තියාගන්න මොන තරම් වෙහෙසෙන්න ඕනද? ඒ විතරක් ද පන්සිල්, අටසිල් සමාදන් වෙලා ඒ සිල්පද ආරක්ෂා කරන්න ම මොන තරම් අමාරුද? අද නම් මම හිස් වචන කතා කරන්නේ නෑ කියලා අධිෂ්ඨාන කර ගත්තත් විදිනෙදා ජීවිතේ දී ඒක කරන්න මොන තරම් අමාරුද? හැබැයි කෙනෙක් අඬ අඬා හරි ඒවා කරන්න වීරය කළොත් ප්‍රතිඵල ඒකාන්තතයි කියලා බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කරනවා. අන්න ඒ නිසා පටන් ගත්ත වීරය එක දිගට පවත්වා ගන්න එක හික්බම ධාතු කියලා හඳුන්වනවා.

මේ විදිහට පටන් ගෙන පවත්වගෙන එන වීරයේ අමාරුම දේ තමයි ඊළඟ එක. අද කාලේ දානයක් දෙන්න ගිහාම 'ඕක දෙන්න එපා', 'මෙව්වර වියදම් කරන්නේ මොකටද?' 'ඒ භාමුදුරුවෝ සිල්වත් නෑ' කියලා පස්සට අදින්නම හදන අය තමයි වැඩි. එක්කෝ දානෙට එකතු කරපු සල්ලි හැකි වෙනවා. සිල් සමාදන් වුණ දවසටත් සමහරු ඕපදුප කියවන්න එකතු වෙනවා. එක්කෝ 'මේවා කෑවට බිව්වට විකාලේ වැළඳුවා වෙන්නේ නෑ' කියලා එක එක දේවල් කවන්න එනවා. භාවනා කරනකොට මදුරුවෝ කනවා. මැස්සෝ වහනවා. කකුල් හිරිවැටෙනවා. මේ විදිහට හොඳ දෙයක් කරන්න ගියොත් බාධා තමයි වැඩිපුර එන්නේ. ඒවා තමයි මාර සේනාව. ඉතින් අන්න ඒ වෙලාවට තමයි අපිට වීරය පරාක්‍රමය ඕන වෙන්නේ. අර අපි

මුලින් කිව්වේ උණ ලී ගෙයක් කඩන ඇතෙක් වගේ මාර සේනාව පරාද කරන්න කියලා තියෙනවා කියලා. අන්න ඒ වගේ කුසල් වඩද්දි ධාධක වනකොට ඉවසීම ඇති කරගන්න, සිහිය බලවත් කරගන්න චීර්ය කරන්න ඕන. ඒකට කියනවා පරක්කම ධාතු කියලා. අන්න වනකොට තමයි හරි විදිහට බුදුසසුනේ යෙදුණා, ක්‍රියා කළා කියලා කියන්න පුළුවන් වෙන්නේ.

කුසල් කරන්න හිතක් ඇති වෙන්නේ නැත්නම්...?

මේක අපි හැමෝටම වගේ තියෙන ප්‍රශ්නයක්. වදිනෙදා පීචිතේ යුතුකම්, වගකීම්වලට හිරවුණාම කුසල් වඩන්න, පින් කරන්න අමතක වෙනවා. මතක් වුණත් කම්මැලි වෙනවා. චීර්ය ආරම්භයක් ගන්න කැමැත්තක් ඇති වෙන්නේ නෑ. සමහරුන්ට නම් කුසලයක් ගැන හිතන්නවත් බෑ. හරියට දුර කොට වගේ. ඔහේ කාලා බීලා මැරලා යනවා. හිතේ කොයිතරම් අකුසල් ඇතිවුණත්, ඒ ගැන කිසිම ගානක් නැහැ. ජීවිතය අවබෝධ කරගන්න පුළුවන් හැකියාව තියෙද්දි අවබෝධ නොකර ඔහේ මැරලා යනවා. එහෙම වෙන්නේ තමන් මැරෙන කෙනෙක් කියලා අමතක නිසා. සසරේ භයානකකම නොදන්න නිසා.

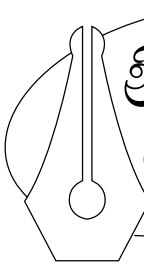
හිතන්න පුළුවන් කෙනෙක්; ධර්මයත් ඇහෙන, කලාසාණ මිත්‍රයන් වහන්සේලාත් ඉන්න පරිසරයක හිටියත් වියා නිවැරදිව හිතන්න පටන් ගන්නකම් ඒක ලැබෙන්නේ නැහැ. ඒ නිසා ඔබේ හිතත් කුසලයට, පිනට නැමෙන්නෙ නැත්නම් ඒකට ආයාසයෙන් හරි චීර්යක් ඇති කරගන්න ඕන. ඒ චීර්ය ඇති කරගන්න පුළුවන් මූලික ම අභ්‍යාසයක් තමයි මරණසති භාවනාව නැත්තන් තමන්ගේ මරණය සිහිකිරීම.

ඔබ හැමදාම නිදාගන්න ලෑස්ති වෙනකොට මෙහෙම කල්පනා කරන්න, “බැර වෙලාවත් මම නින්දෙන් මළොත් මොකද වෙන්නේ? මම මැරුණොත් මැරෙන්නේ මේ අකුසල්වලින් පිරුණු හිතක් තියාගෙන

නේද? කර්මයට අනුවයි මරණින් පස්සේ උපතක් කරා යන්නේ... මගේ ඊළඟ ජීවිතයට ආරක්ෂාවක් තියෙනවාද?" ඒ හිසා මම ඉක්මණට කුසල ධර්මයන්ගේ හිත පිහිටුවාගන්න ඕන..." කියලා හින්දා යනකල්ම මෙෙහි භාවනාව වඩන්න පුරුදු වෙන්න. උදේ නැගිටපු ගමන් කල්පනා කරන්න, "මම ඊයේ රෑ නම් යන්නම් බේරුණා. අද දවසේ මොකක් වෙයිද දන්නේ නැහැ. මම අද දවසේ දී සිත, කය, වචනය සංවර කරගෙන මෙෙහි කර කරම ජීවත් වෙනවා. අකුසල ධර්මයන් ගෙන් හිත ආරක්ෂා කරගෙන, කුසල ධර්මයේ හිත තුළ පවත්වා ගන්නවා" කියලා. මෙන්න මේ විදිහට තමයි හිතන ආකාරය හරි ගස්සගෙන ඉක්මණට ඉක්මනට වැරදි වලින් අත්මිදෙන්න, සිහිය පිහිටුවා ගන්න තියෙන්නේ. අන්න එතකොට හිතට බයක් ඇතිවෙනවා. පස්පවු දස අකුසල් නොකර ඉන්න ඒරියක් ඇතිවෙනවා. හිත ඉක්මනට ධර්මය තුළ පිහිටුවා ගන්න හැකියාව ලැබෙනවා.

ඉතින් පින්වත් දරුවනේ, මෙන්න මේ විදිහට අපි මේ ජීවිතේ සාර්ථක කරගන්න, ඔයාලගේ බලාපොරොත්තු ඉෂ්ට කරගන්න විතරක් නෙවේ බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කරපු ධර්මය අවබෝධ කරගන්න කැමැත්තක් තියෙනවා නම් ඒකටත් මේ දැන් දැන් ම උත්සහ කරන්න ඕන. ඒරිය කරන්න ඕන. "මම සිහියෙන් ඉන්න කෙනෙක් වෙනවා. මම නුවණින් කල්පනා කරලා කටයුතු කරන කෙනෙක් වෙනවා. මම අකුසල් දුරු කරන කෙනෙක් වෙනවා. මම නුවණින් කල්පනා කරලා කටයුතු කරන කෙනෙක් වෙනවා. මගේ ජීවිතයේ වෙච්ච පරණ වැරදි ගැන මම හිත හිතා පසුතැවෙන්නේ නෑ. මම අකුසල් ප්‍රභාණය කරලා, කුසලධර්ම දියුණු කරගන්න කෙනෙක් වෙනවා" කියලා ඔබේ හිතට දැඩි අධිෂ්ඨානයක් ඇති කරගන්න. එතකොට ඔබටත් පුළුවන් මේ මිනිස් ජීවිතේ වගේම පරලොව ජීවිතෙත් බොහෝම ලස්සන තැනක් කරගන්න.

නිර්මාණ ඉසව්ව

පැදියෙන් සිතුවමින් නිසඳැසින්
සුසැදි ඔබේ නිර්මාණ එකතුව

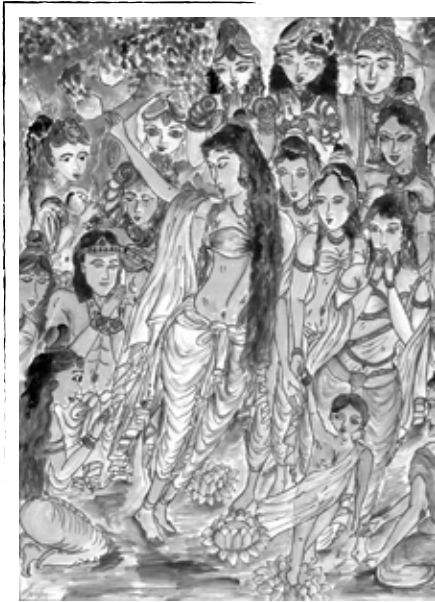
ඉෂාරා මධුමාණී දියණිය විසින් වඩු නිර්මාණයක්...

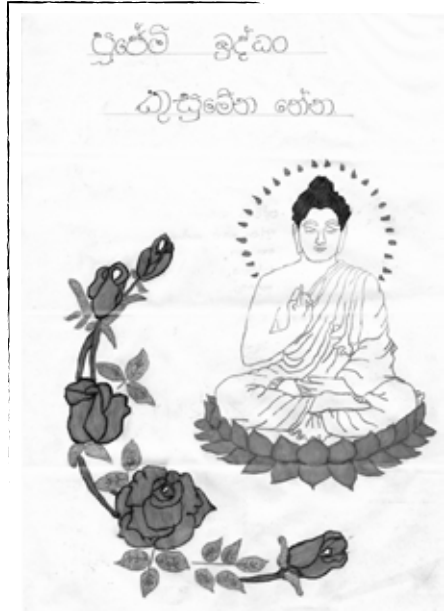
තිලිණි කොමලනා දියණිය විසින් වඩු නිර්මාණයක්...

ඉමේෂා ජයමාලි දියණිය විසින් වඩු නිර්මාණයක්...

තිළිණි උදයගති දියණිය විසින් වඩු නිර්මාණයක්...

පද්මිණි වාරුකා දියණිය විසින් වඩු නිර්මාණයක්...

අමාණා පර්මමාලි දියණිය විසින් වඩු නිර්මාණයක්...

ඔබ කැමති මාතෘකාවකින් කවි, නිසඳැස්, කෙටිකතා, චිත්‍ර ආදී ඕනෑම නිර්මාණයක් ශ්‍රද්ධා අධ්‍යාපන ශිෂ්‍යත්ව අංශය වෙත යොමු කරන්න.

ශ්‍රද්ධා සමාජ සත්කාර අංශය,
නො. 369, හේවාගම, කඩුවෙල.
www.shraddha.lk
edu@shraddha.lk

පිරිනේ හාස්කම්

අතීතයේ සිටම “පිරිත” කියන වචනය ආරක්ෂාව කියන අර්ථයෙන් භාවිත විය. තෙරුවන් සරණ ගිය ශ්‍රාවකයා තමාගේ සරණත් වී වගේම තමන් සරණ ගිය ශ්‍රාස්තෘන් වහන්සේගේ අනන්ත ගුණ බලයත්, ශ්‍රී සද්ධම්මයේ ගුණානුභාවයත්, මහරහතුන්ගේ ආණුභාවයත් සිහිකරමින් වී වී අවස්ථානුකූලව භාස්කම්, විස්මිත ක්‍රියා කළ බව ඔබත් අසා ඇති. නමුත් හින්දු හා ධ්‍රැව්මණ ආක්‍රමණ හිසා සරණ බලය අපේ අයම හිත කර ගත්තා. මොහොතක් හිතන්න මෙවැනි වෛද්‍ය විද්‍යා ක්‍රම නොතිබුණු යුගයක මිනිසුන් කොහොමද ජීවත් වූයේ කියලා. චදා තම තමන්ගේ ජීවන ධාධික දුරකර ගන්නට ඔවුන් යම් යම් ක්‍රමවේදයන් අනුගමනය කළේ නම් අද ඒවාට සිදු වූයේ කුමක්ද? වී ආනුභාව ආරක්ෂා ක්‍රමයන් සමාජයෙන් තුරන් වුවාද? නැතහොත් වී තියුණු අසිපත් ගෙයි මුල්ලේ මලකඩ කනවාද?

මහමෙව්නාවේ දහම් ප්‍රචාරයත්, උතුම් කලාණුමිත්‍ර ආශ්‍රයත් හිසා තිසරණ සරණ ගිය පිරිසක් බිහි වූ බව සත්‍යයක්. සියලු දෙනා ම නොවුණත් වී අතර පිරිසක් සිටිනවා දිවිනිමියෙන් තෙරුවන් සරණ ගිය. වී අයට පුළුවන් ආයෙන් වී ධාධික මැඩ පවත්වන අසිපත් චලියට ගන්න. සද්ධාවන්ත ශ්‍රාවකයන් හිතර පිරිවහන ලදුව ඉතිරි වූ පුරාණ ආරක්ෂක විධි විධාන ක්‍රමයක් අපට සොයා ගන්නට ලැබුණා. මෙය ඉතා පෞරාණික යි. අතිශයින් පෞරාණික යි. ගුරුමුළුටියක් නොතිසා තිසරණ සරණගිය ඇත්තන් වෙනුවෙන් ම වී සියලු රහස් හෙළි කරන්නට තමයි මේ වැසම. හැබැයි කරගන්නට පුළුවන් වෙයි ද දන්නේ නැහැ. පුළුවන් තරමක් ලියන්නම්.

ඊට කලින් වී පුරාණ විස්තර කිරීම ලියන්නම්. වී තමයි තථාගතයන් වහන්සේ සරණ යෑමක් ඇත්ද, වී උතුම් ශ්‍රී සද්ධර්මයට ගරු කිරීමක් ඇත්ද, ආර්යමහා සංඝ රත්නය කුලදේවතාවන් කරගැනීමක් ඇත්ද ඔහු මහා බලසම්පන්න බවකින් යුක්ත යි. මහා ආනුභාවයකින් යුක්ත යි. දෙවියන් බඹුන් පවා තෙරුවන් සරණ ගිය යම් ශීලයකින් යුක්ත ගිහි ශ්‍රාවකයාට ගරු කරන බව දෙවියන් අතර නම් ප්‍රකට කරුණක්. වී හිසා මුළු හදවතින් ම තෙරුවන්

සරණ යන්නට බාධා ඇතිවෙනවා. හැබැයි එහෙම සරණ ගියොත් ඒක සුළු දෙයක් නම් නොවෙයි. තුනුරුවන් සරණ ගිය ශ්‍රී මුඛ බුද්ධ වචනය විශ්වාස කරන ශ්‍රාවකයෙකුට පිරිතෙන් ප්‍රාතිහාර්ය පාන්ත පුළුවනි. මේ ලිපි මාලාවෙන් ඊට මග පෙන්වීමක් කරන්න තමයි වැයම් දරන්නේ. පිනැත්තෝ ප්‍රයෝජන ගනිත්වා! පිහිට සලසා ගනිත්වා! පිරිත් ආරක්ෂාව ඉගෙනගන්නට කලින් ධම්මදාස නම් වූ මිලින්ද ප්‍රශ්නයේ එන මලපුඩුවෙන් මිදීමේ පැනය විමසා බලන්නවා! එය සැකෙවින් මෙසේ ය.

මිලින්ද රජු අහනවා “ස්වාමිනි නාගසේනයන් වහන්ස, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාළා නේද මේ මරණයෙන් ගැලවෙන්නට අහසේ හෝ සමුද්‍රය හෝ කඳු විවරය හෝ ලෝකයේ කිසිම තැනක් නැතැ කියලා, නැවතත් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාළානේ ආරක්ෂාව පිණිස රතන සූත්‍රය, කරණීය මෙත්ත සූත්‍රය, ඛන්ධ පිරිත, මෝර පිරිත, ධජග්ග පිරිත, ආටානාටිය පිරිත, අංගුලිමාල පිරිත භාවිතා කරන්න කියලා. මේක ප්‍රකාශ දෙකක් නෙව. මේ උභතෝකෝටික පැනය විසඳා දෙන සේකවා !”

නාගසේන මහරහතන් වහන්සේ මෙසේ වදාළ සේක. “මහ රජතුමනි, ඒ ප්‍රකාශ දෙක ම භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාළ සේක. පිරිත භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාළේ ආයුෂ ඉතිරි වූ වයස සම්පන්න වූ, අකුසල කමයෙන් නොවැසී ඇති තැනැත්තාට යි. මහරජාණෙනි, ආයුෂ අවසන් වූ අයෙකුට පැවැත්ම පිණිස ක්‍රියාවක් හෝ උපක්‍රමයක් නැත්තේ ම ය. මැරුණු ගසට දිය වත් කළ ද ප්‍රයෝජන නැත්තා සේ ය. පැසී ගිය ගොයමට ජලයෙන් ප්‍රයෝජන නැත්තා සේ ය. එහෙත් ජලයෙන් වැඩෙන වයස් සම්පන්න තරුණ ගොයම් ඇද්ද ඒවා දියෙන් වැඩෙයි. ඒ වගේම ආයුෂ ගෙවූ කෙනා පිරිතෙන් ගොඩ ගන්නට නොහැකි ය. එහෙත් යම් මිනිසුන් ආයුෂ ශේෂව පවතී ද වයස් සම්පන්නව සිටීද ඔවුන්ගේ පැවැත්ම පිණිස බෙහෙත් පිරිත් වදාරන ලද්දේය. ඔවුහු බෙහෙත් පිරිත්වලින් වැඩෙත්, රැකෙත්.

පිරිත් කිරීමේ දී පළමු ආරක්ෂාව, යහපත සිදුවන්නේ පිරිත් කියන කෙනාට. ඒක මිලින්ද ප්‍රශ්නයේ මේ විදිහට සඳහන් වෙනවා. “මහරජාණෙනි, පිරිත් දේශනා පවත්වන කල්හි ශබ්දය ඇසෙයි. දිව විශලෙයි. සිත පෙරලෙයි. උගුර ආතුර වෙයි. ඔවුන්ගේ පිරිත පවත්වන කල්හි සියලු රෝගාබාධ සංසිදෙයි. සියලු අන්තරායෝ පහවෙති.” මේ අනුව පිරිත් සප්තධායනා කරන්නාත් අසන්නාත් ආශීර්වාද ලබාගන්නා බව පෙනේ. උගුර ආතුර වීම, දිව විශලීම ආදී විස්තරය බලන විට 7 වතාව, 21 වතාව, 108 වතාව, දහස් වතාව ආදී වශයෙන් පිරිත් කියනා වාර ගණන පසුව ආවා දැ යි සිතේ. මන්ත්‍ර ජප කිරීමෙන් සර්ප විෂ බැස්සවීම වගේම අතීතයේ අහසින් යෑම, නොපෙනී යෑම ආදී නොයෙක් නාස්කම් සිදුවීණි. ඒවා එසේ නම් වචනයක් වචනයක් පාසා රහතුන් බිහි කරවන, දසබල ඥාණ තුළ පිහිටා, විශාරද ඥාණ තුළ පිහිටා, අනන්ත සම්බුදු බලයෙන් අර්ථ සහිතව, සිදුවූ දෙයක්ම වදාරණ, ලෝක ධාතු ලක්ෂ කෝටි ගණන් කම්පා කරවන වචන ඇති අපගේ ශාස්තෘ වූ ඒ භාග්‍යවත් අරහත් සම්මා සම්බුදු රජාණන් වහන්සේගේ බුද්ධි වචනය කොතරම් ආනුභාවයක් ඇත්ද? රතන සුත්‍රාදී ආරක්ෂක පිරිත් ශ්‍රාවකයාගේ ආරක්ෂාව පිණිස භාග්‍යවතුන් වහන්සේම වදාරන ලද්දේ ම ය..

පිරිතෙන් කරන ලද නාස්කම් බිඳක් නාගසේන මහරහතන් වහන්සේ මෙසේ වදාළ සේක. “මහරජාණෙනි, පිරිතෙන් ආරක්ෂාව ලැබූ කල්හී, පුරුෂයෙකුට දුෂ්ඨ කරනු කැමති සර්පයා දුෂ්ඨ නොකරයි. විවර කළ මුඛය වසා ගනී. සොරුන් විසින් ඕසවාගත් මුගුරන් ඇඟට නොවදී. ඔවුහු මුගුරු බැහැර දමා ප්‍රේමයෙන් ළඟට එති. කිපුණු හස්තියා ළඟටම දුව විත් නවතී. දැල්වෙන ගිනිකඳු පවා ළඟට පැමිණ නවතී. කැවුණු හලාහල විෂ පවා බෙහෙතක් වෙයි. ආහාරයක් වශයෙන් හෝ දිරවා යයි. නසනු කැමතිව ළඟට පැමිණි වධකයෝ, ළඟට පැමිණ දාසයෝ වෙති. පයට පැහැණු උගුරට හසු නොවෙති. මේ විස්තරය සිව් පිළිසිඹියා පත් ත්‍රිවිද්‍යාලාභී නාගසේන මහරහතන් වහන්සේගේ ය.

පිරිත නිතර භාවිත කළ යුතුය. ඒතාක් ආරක්ෂාව යි. ඒ ගැන මෙසේ සඳහන් ය. “මහරජාණෙනි, පිරිනේ ආරක්ෂාව කරගත් මොහරා සත්සිය වසරක් වැද්දාගේ උගුලේහි නොවැටී සිටියේය. පිරිත් ආරක්ෂාව නොකළ දිනයේම උගුලට හසු වූයේය. ” චිකිසා නිතර පිරිත් සිහි කළ යුතුය. වත පිරිත නොකරන භික්ෂුව වුව ද වහා පිරිහෙන්නේ ය. යම් භික්ෂුවක් ගිහි වූයේ නම් ඔවුන් ගැන සිහි කරද්දී ඒ භික්ෂුව බුද්ධි වන්දනා, වත පිරිත ආදිය මගහැරිය බව පොදු ලක්ෂණයක් ලෙස අපි ද අසා ඇත්තෙමු. පිරිනේ ආරක්ෂාව හැම දෙනාට ම ලැබේද යන මිලින්ද රජුගේ පැනයට නාගසේන මහ රහතන් වහන්සේගේ පිළිතුර හරි අගේය. පැහැදිලි ය. විස්මිත ය. උන්වහන්සේ පවසන්නේ සියලු දෙනාටම එක ලෙස ආරක්ෂාව නොලැබෙන බවයි. ඒකට හේතුව පිරිත නොව පිරිත භාවිතා කරන කෙනා බව මෙලෙස පැහැදිලි කරයි. “මහරජ, ආහාරය වැඩිපුර ගැනීම නැමති මිනිසාගේ වරද නිසා ආහාරය ඔහු ජීවත් කරයිද?” “නැත ස්වාමිනි, ආහාර වැඩිපුර ගැනීම නිසා විසූවිකා රෝගයෙන් ඔහු මැරෙයි.” “එසේ වන්නේ ආහාරයේ වරදක් නිසාද?” “නැත, ස්වාමිනි.” “ස්වාමිනි නාගසේනයන් වහන්ස, ආයුෂය දෙන්නා වූ භෝජනය වැඩිපුර කෑමෙනුත් කුසගින්න දුබල බැවින් ඒ නපුරු කරැණු යෙදීම නිසා ජීවිතය නසයි.” “ මහරජ පිරිතත් එසේම යි. ජීවය ලබා දෙන ආහාරයක් වගේ. ඒත් භාවිත කරන කෙනාගේ ස්වභාවය අනුව ප්‍රතිඵලය වෙනස් වෙනවා.”

“මහරජතුමනි තුන් කරැණක් නිසා පිරිනේ ආරක්ෂාව නොලැබී යනවා.

- 1. ඔහුගේ ජීවිතය හා ආරක්ෂාව කර්මයෙන් වැසී යෑම.**
- 2. කෙලෙසුන්ගෙන් වැසී යෑම** (පිරිතට සිත මනාව යොමු නොවී රාග අරමුණු, ද්වේෂ අරමුණු, ඉරිසියා, ක්‍රෝධ නපුරුබව ආදී උපක්ලේෂ හිතේ බලවත් වූ විට පිරිනේ ආරක්ෂාව නොලැබී යයි.)
- 3. විශ්වාසය නොමැති බව.**

මේ අනුව අනන්ත ආනුභාවය ඇති පිරිනේ ආරක්ෂාව නැති වෙන්නේ තමාගේම ක්‍රියාවෙනි.”

“මහරජතුමාහි පිරිත් බලය අම්මා කෙනෙක් වගේ. තම පුතු අශුවියෙන් බැහැරකොට නහවා සුවඳ කොට සනසා ආරක්ෂා කරයි. ඒත් ඇගේ පුතු සීමාව ඉක්මවා ගිය වරදක් කොට රජයට පමුණුවා දඬුවම් දෙන විට ඒ මවට පුතා රැකගත නොහැකි යි. එසේ වන්නේ මවගේ වරදින් නොව පුතු කළ ක්‍රියාව නිසාවෙනි.” ඒ වගේම ආරක්ෂාව ඇති පිරිත “කර්ම බලවේගයෙන් යටපත් වීම, ක්ලේශ වසඟය හා විශ්වාස නැති කම නිසා ආරක්ෂාව නොසැලසෙයි.” ඒ නිසා සිත පහන් කරගෙන ශ්‍රී මුඛ බුද්ධ වචනය ගැන විශ්වාසයෙන් පිරිත ආරක්ෂාවට හිතර භාවිතා කරන්නවා. රතන සූත්‍රය, කරණීය මෙත්ත සූත්‍රය, මෝර පිරිත, ධන්ධ පිරිත, ධජග්ග පිරිත, අංගුලිමාල පිරිත සහ ආටානාරිය යන සක්වල ලක්ෂ කෝටියක පැතිරුණු ආනුභාව ඇති මේ පිරිත් හත කටට හුරු කරගන්න. විස්තර ඉගෙන ගන්නකොට පුදුම හිතේවී.

(පෞරාණික කෙම්බුම පිරිත් ආරක්ෂක විධි ඇසුරෙනි.)

යෝ වදනං පවරෝ මහජේසු
 සක්‍යමුඛි හගවා කතඛිච්චෝ
 පාරගනෝ බලවීරිය සමංභී
 තං සුගතං සරණත්ථමුපේමි

කතා කරන මිහිසුන්ට උතුම් වූ
 සක්‍යමුඛි හගවත් මුහිඳුන් වූ
 බුදු කීස නිම කළ - බල - වෙර පළ කළ
 සසරින් චිතෙරට වැඩි හිදුකාණන්
 සුගත තරාගත බුදු සම්පාණන්
 සාදරයෙන් මම සරණ යමි

රාග විරාග මනේප මසෝකං
 ධම්මසංඛත මප්පට්ඨකුලං
 මුට්ඨමිමං පගුණං සුචිත්තං
 ධම්මමිමං සරණත්ථමුපේමි

රාග කිසිත් නැති - සෝක කෙලෙස් නැති
 පිළිකුල් බව නැති - අසංඛතයි සදහම්
 මැනවින් පවසන - හොඳින් ප්‍රගුණ වන
 මිහිරි උතුම් සදහම් - සාදරයෙන් මම සරණ යමි

යත්ථ ව දින්න මහස්ඵලමාහු
 චතුසු සුචිසු පුරිසයුගේසු
 අට්ඨව පුග්ගල ධම්මදසාසේ
 සංඝමිමං සරණත්ථමුපේමි

යමෙකුට පිදුවොත් මහපල ලැබ දෙන
 සදහම් තුළ සිටි බුදු සචි සැමදෙන
 උතුම් පුරුෂයින් යුගල සතර දෙන
 පුද්ගලයින් ලෙස වෙත් ම ය අට දෙන
 ඒ උත්තම ශ්‍රාවක සඟරාවන ද
 සාදරයෙන් මම සරණ යමි

